

Arrest

nr. 247 516 van 15 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DOUTREPONT
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 22 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DOUTREPONT, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 8 maart 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 23 september 2019.

Zijn zoon en schoondochter dienden reeds op 8 januari 2018 een beschermingsverzoek in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 23 december 2019 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op dezelfde datum neemt de commissaris-generaal ook ten aanzien van verzoekers zoon en schoondochter een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te hebben. U werd op 8 augustus 1961 geboren in San Cristobal in de staat Tachira. U woonde daar uw hele leven. U behaalde uw diploma van de middelbare school en werkte nadien een jaar of anderhalf jaar als zelfstandig elektricien. In 1979 begon u te werken bij Corpoelec, het Venezolaanse elektriciteitsbedrijf. U huwde met [J.R.R.] en jullie kregen twee zoons, [J.An.] en [J.Al.]. Uw vrouw overleed aan kanker op 29 juli 2015. U ging op pensioen in april 2016.

In februari en juni 2017 deed u op vraag van Corpoelec onderhoud aan het electriciteitsnet. U moest dit kosteloos en in onveilige omstandigheden doen. Nadien nam u niet meer op als Corpoelec u belde.

Uw zoon [J.Al.] werkte als officier in de Venezolaanse strijdkrachten. Hij verliet Venezuela begin december 2017 samen met zijn vrouw [Y.M.B.R.] [...] en hun twee zoontjes. Op 8 januari 2018 dienden ze in België een verzoek om internationale bescherming in. Zij kenden problemen in Venezuela omdat [J.Al.] weigerde mee te werken bij het neerslaan van protesten en samen te werken met colectivo's. Anderhalve maand na het vertrek van [J.Al.] kwamen er twee keer militairen bij u thuis naar hem vragen.

Op 10 december 2018 en op 25 december 2018 werd u opgepakt door de SEBIN, de Venezolaanse inlichtingendiensten. Ze vroegen telkens achter [J.Al.]. Tijdens de tweede arrestatie werd u geslagen. Na de tweede arrestatie verbleef u meestal niet meer thuis. U verbleef bij u zus of op de boerderij van een vriend, en sliep enkel sporadisch in uw huis in San Cristobal.

U verliet Venezuela op 3 februari 2019 en kwam op 6 februari 2019 in België aan. U diende op 8 maart 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

U vreest bij terugkeer naar Venezuela door Corpoelec te worden beschuldigd van landverraad omdat u niet meer voor hen bent gaan werken. U vreest ook vervolging omwille van de problemen van [J.Al.].

U legt ter staving van uw verzoek om internationale bescherming de volgende documenten neer: uw paspoort (origineel), uw boarding passes (originelen), betalingsbewijs van de verkoop van uw eigendom (originelen) en een herinneringskaartje van uw vrouw (origineel).

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend.

De redenen hiervoor zijn dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u zou gekend hebben omwille van uw zoon. De problemen van uw zoon zelf zijn immers niet geloofwaardig. Er kan evenmin worden besloten dat u een vrees dient te koesteren omwille van uw voormalige job bij Corpolec.

Betreffende uw vrees in verband met uw zoon dient er te worden benadrukt dat er gelijktijdig met deze beslissing in het kader van de verzoeken van uw zoon en zijn vrouw (18/10240 en 18/10240B) beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus worden genomen. Er wordt immers geen geloof gehecht aan de door uw zoon en zijn vrouw aangehaalde problemen. Er kan bijgevolg ook voor u niet besloten worden tot een vrees voor vervolging omwille van het vertrek van uw zoon uit het leger.

De ongeloofwaardigheid van de problemen van uw zoon wordt bovendien bevestigd door uw verklaringen. Zo verklaart u – ondanks herhaaldelijk aandringen - helemaal niet te weten wat uw zoon en zijn gezin hebben meegemaakt in Venezuela (notities persoonlijk onderhoud, p. 10-12). Dit is erg verbazend, aangezien uw zoon en zijn echtgenote ernstige feiten aanhaalden: in juli 2017 zou een huis waar uw kleinzoon zich bevond aangevallen zijn met gewerschoten, er zouden regelmatig mensen dreigende bezoeken gebracht hebben aan het huis van uw zoon, en er zou zelfs een doodsbedreiging geuit zijn ten aanzien van uw zoon. Dat uw zoon u helemaal niets over deze problemen zou hebben verteld is niet aannemelijk. U woonde in Venezuela namelijk in hetzelfde huis als uw zoon, u op de tweede verdieping en [J.Al.] op het gelijkvloers (notities persoonlijk onderhoud, p. 4). U verklaart wel dat [J.Al.] in Maracaibo in het Noorden werkte en dat u bijkluste in Piñal in het Zuiden en dat jullie daardoor niet veel contact hadden (notities persoonlijk onderhoud, p. 10), maar toch gebeurden verschillende vervolgingsfeiten aan uw huis of toch in de buurt daarvan en zou u daar normaal gezien wel echo's van hebben opgevangen. Daarenboven blijkt later in het gehoor dat uw zoon de laatste twee jaar wel in gewoon in hetzelfde huis als u in San Cristobal woonde. U verklaart echter dat jullie nooit over zaken van het werk spraken (notities persoonlijk onderhoud, p. 11). Ook in België woont u op hetzelfde adres als uw zoon. U had en hebt dus nauw contact met uw zoon. Dat uw zoon dergelijke belangrijke feiten – als bijvoorbeeld een aanslag op zijn zoon en een doodsbedreiging - voor u zou verborgen houden is gewoon niet waarschijnlijk, temeer daar u omwille van zijn problemen tweemaal zou zijn aangehouden. U verklaart hierover dat u denkt dat uw zoon psychologische problemen heeft door wat er gebeurd is in Venezuela en erg gesloten is (notities persoonlijk onderhoud, p. 10-12). Deze uitleg is niet voldoende om te verklaren waarom uw zoon essentiële feiten, die bovendien een weerslag hebben op uw veiligheid, niet aan u zou vertellen. Zelfs indien uw zoon werkelijk zo gesloten is, zou het logisch zijn dat zijn vrouw u toch iets zou vertellen of dat u zelf iets zou hebben gemerkt van de problemen in Venezuela. Uw zoon en zijn gezin werden immers lastig gevallen aan hun woonst. Aangezien u in hetzelfde gebouw woonde, zou het dan ook logisch zijn dat u daarvan toch iets had gezien of opgevangen. U hebt echter, buiten de bezorgdheid van uw zoon, nooit iets opgemerkt of geobserveerd (notities persoonlijk onderhoud, p. 11) en ook niet aan uw schoondochter gevraagd wat er gebeurd is. Gevraagd naar de reden waarom u dat niet gedaan heeft verklaart u dat u met uw advocaat erover hebt gesproken, dat zij u heeft verteld dat er een incident is geweest met uw kleinzoon en een schot van een vuurwapen, en dat u erg bezorgd bent en denkt dat uw zoon psychologische steun nodig heeft (notities persoonlijk onderhoud, p. 20-21). Deze uitleg verklaart vooreerst niet waarom u niets hebt gevraagd aan uw schoondochter. Het is ten tweede wel erg vreemd dat u van uw advocaat zou hebben vernomen dat men probeerde uw kleinzoon te beschieten in Venezuela, terwijl u bij de protagonisten van dit verhaal, uw zoon en zijn gezin, in België verblijft. Betreffende het vertrek van uw zoon uit de Venezolaanse strijdkrachten is het trouwens frappant dat u niet weet of hij deserteerde of dat zijn ontslag aanvaard werd (notities persoonlijk onderhoud, p. 12). Ook dit is belangrijke informatie, waarvan verwacht kan worden dat [J.Al.] ze met u zou delen.

Aangezien er geen geloof wordt gehecht aan de problemen die uw zoon in Venezuela zou hebben gekend, is het ook niet geloofwaardig dat u omwille van deze problemen vervolgd zou worden.

Daarenboven zijn uw verklaringen over de door uzelf ondergane vervolging op zich niet geloofwaardig. Betreffende uw tweede arrestatie bevatten ze vooreerst een belangrijke tegenstrijdigheid over de duur van uw aanhouding. U verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud dat u rond vijf à zes uur in de namiddag werd vrijgelaten, toen het begon te schemeren (notities persoonlijk onderhoud, p. 15). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u echter dat uw tweede arrestatie tot tien uur 's avonds duurde (vragenlijst CGVS, p. 1). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid zegt u dat u niet meer weet wat u hebt gezegd maar dat u bij uw tweede arrestatie heel angstig was (notities persoonlijk onderhoud, p. 15). Deze uitleg volstaat niet om de tegenstrijdigheid te verklaren. Deze incoherentie tussen uw opeenvolgende verklaringen over uw tweede arrestatie doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

U verklaart bovendien dat u na de tweede arrestatie nog meerdere keren bij uw thuis overnachtte, om te zorgen dat er geen dieven konden binnenkomen (notities persoonlijk onderhoud, p. 15). U stelde zich hiermee echter bloot aan verdere aanhoudingen. Volgens u was het echter geen optie om bijvoorbeeld aan uw zus [L.], die ook in San Cristobal woont, te vragen om een oogje in het zeil te houden in verband met mogelijke diefstal, omdat zij het liefst bij haar kinderen en kleinkind overnacht (notities persoonlijk onderhoud, p. 15-16). Deze uitleg overtuigt niet, daar [L.] tijdens uw verblijf in België u ook op de hoogte houdt van hoe het met uw huis gesteld is (notities persoonlijk onderhoud, p. 6). Dat had zij dus ook kunnen doen toen u nog in Venezuela verbleef en vreesde opnieuw gearresteerd te worden. U nam dus een onnodig risico door nog in uw huis te gaan overnachten, en dit doet afbreuk aan de door u verklaarde vrees.

Het is trouwens opvallend dat ze uw zoon bij u thuis zijn komen zoeken anderhalve maand na zijn vertrek, dus begin 2018, en dat u pas eind 2018 werd opgepakt om uitleg te geven over zijn verblijfplaats. Indien het regime werkelijk op intensieve wijze op zoek was naar uw zoon, is het weinig logisch dat ze een jaar wachten om u vragen te stellen over de plaats waar hij zich bevindt. U verklaart hierover dat u niet weet of er tussen de twee bezoeken begin 2018 en de arrestaties nog andere zaken in verband met uw zoon gebeurden, omdat u vreesde dat er iets met u zou gebeuren en daarom enkel sporadisch in uw woning verbleef (notities persoonlijk onderhoud, p. 15). Uw uitleg is niet overtuigend, vooreerst omdat u aan het begin van het interview verklaarde dat u, nadat [J.Al.] Venezuela verliet, verhuisde van uw verdieping op het derde naar het gelijkvloers waar hij woonde (notities persoonlijk onderhoud, p. 4). Met andere woorden, u ging in de ruimte wonen waar [J.Al.] woonde tot zijn vertrek, iets wat risicovol kon zijn voor u als men hem nog kwam zoeken. Daarnaast verklaart u later in het gehoor, wanneer er gevraagd wordt wat nu eigenlijk de precieze aanleiding voor uw vertrek uit Venezuela was, dat het door de problemen van uw zoon kwam en dat de politie praktisch altijd aan uw huis was en dat jullie die overal zagen (notities persoonlijk onderhoud, p. 9). Aangezien u verklaart niets te hebben gemerkt van eventuele problemen van uw zoon voor zijn vertrek, moet u het wel hebben over de periode na zijn vertrek. Over deze periode verklaarde u echter eerder tijdens het interview dat u niet wist of er iets gebeurde tussen de huisbezoeken en de arrestaties, omdat u niet vaak in uw woning verbleef (notities persoonlijk onderhoud, p. 15), wat niet coherent is met uw latere verklaringen over de voortdurende aanwezigheid van politie. Wanneer er u later in het gehoor wordt gevraagd waarom ze u pas een jaar na de verdwijning van [J.Al.] zouden aanhouden, verklaart u dat ze u niet konden vastzetten, omdat u voor de regering werkte en ze nood hadden aan uw diensten (notities persoonlijk onderhoud, p. 16). Dit klopt echter niet, aangezien uw laatste werk voor Corpoelec in juni 2017 deed en een laatste keer door hen gecontacteerd werd in januari 2018 (notities persoonlijk onderhoud, p. 19), terwijl [J.Al.] Venezuela verliet in december 2017. Toen uw zoon het land verliet, werkte u dus al niet meer voor Corpoelec. U kan dus geen verklaring geven voor het feit dat het Venezolaans regime een jaar wachtte alvorens u te ondervragen over uw zoon. Het is, gezien de tijdslijn van uw asielrelaas, trouwens opvallend dat u verklaart in oktober 2018 te hebben beslist Venezuela te verlaten, omdat u enorm hard werd gevolgd en schrik kreeg (notities persoonlijk onderhoud, p. 9), maar dat u wel daarna nog in uw eigen huis verbleef, waar men u makkelijk kon vinden en effectief ook twee keer aanhield. Dit is niet logisch indien u werkelijk beangstigd was door voortdurende aanwezigheid van de ordediensten.

Daarenboven woont uw andere zoon, [J.An.], ook nog sporadisch in het huis waar u en [J.Al.] woonden, hoewel hij voornamelijk tijd doorbrengt in een boerderij in een andere regio (notities persoonlijk onderhoud, p. 4). Dat [J.An.] nog terugkeert naar het huis waar zowel u zelf als [J.Al.] proberen hebben gekend, komt weinig voorzichtig over en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

Uit voorgaande concludeert het CGVS dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vervolgingsfeiten van uw zoon en uzelf. Bijgevolg kunnen deze feiten niet de basis kunnen vormen voor de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

De problemen die u verklaart te hebben gekend met Corpoelec doen het CGVS evenmin besluiten tot een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde. Uit uw verklaringen blijkt immers niet dat u iets dient te vrezen indien u in de toekomst weigert werk uit te voeren voor Corpoelec. Vooreerst verklaart u dat u verplicht werd om opnieuw voor Corpoelec te gaan werken, maar kan u niet uitleggen hoe het voor u duidelijk werd dat u de job niet kon weigeren. U verklaart dat u het merkte in de manier waarop het uitlegden en dat ze een dreigende toon gebruikten. U werd echter niet rechtstreeks bedreigd. U verklaart wel dat er ex-collega's waren die weigerden terug voor Corpoelec te werken, en die daardoor werden opgepakt en beschuldigd van landverraad. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u geen enkel concreet geval kent van iemand die problemen kende omdat hij weigerde terug te keren naar Corpoelec. U noemt eerst [C.] en [L.] als ex-collega's die werden opgepakt omdat ze werk bij Corpoelec weigerden. Wanneer er doorgevraagd wordt, blijkt echter dat [C.] en [L.] uiteindelijk toch gewoon het werk voor Corpoelec hebben uitgevoerd en dus geen problemen kenden omdat ze zouden geweigerd hebben (notities persoonlijk onderhoud, p. 18). Bij DVZ vermeldt u nog een collega die aangehouden werd omdat hij niet wilde meewerken, en uiteindelijk gedood werd. U kent zijn naam niet (vragenlijst CGVS, p. 1). Tijdens het interview blijkt dat het om een persoon gaat die voor Corpoelec in Puerto Ordaz werkte als systeemingenieur en beschuldigd werd een hand te hebben gehad in een grote elektriciteitspanne. U geeft toe dat zijn overlijden niets te maken heeft met een werkweigering (notities persoonlijk onderhoud, p. 18, 20). Uit voorgaande blijkt dat u niet kan aantonen dat ex-werknemers van Corpoelec iets dienen te vrezen wanneer ze weigeren om nog klussen uit te voeren voor het bedrijf. Dit

blijkt trouwens ook uit uw eigen wedervaren: nadat u voor de tweede keer naar Corpoelec was teruggekeerd pakte u niet meer op wanneer ze u belden. De laatste keer dat ze belden was in januari 2018. U denkt wel dat ze u daarna ook nog hebben proberen contacteren maar u nam niet op en had vaak ook weinig bereik wanneer u op de boerderij was (notities persoonlijk onderhoud, p. 19). U maakte door hun telefoontjes te mijden dus wel duidelijk aan Corpoelec dat u niet geïnteresseerd was om voor hen te werken. U verbleef echter na uw laatste werk voor Corpoelec in juni 2017 nog anderhalf jaar in Venezuela, zonder problemen te kennen in verband met het bedrijf. Dit toont aan dat u in werkelijkheid niets van hen dient te vrezen. U verklaart wel nog dat u geen contact met hen had en dus niet weet of ze u zochten, maar dat u bang was dat de arrestaties ook iets met Corpoelec te maken hadden (notities persoonlijk onderhoud, p. 19-20). Er wordt echter sowieso geen geloof gehecht aan deze arrestaties. Deze door u verklaarde aanhoudingen tonen dus niet aan dat u problemen zou kennen indien u weigert te werken voor Corpoelec. Bovendien verklaart u zelf dat er tijdens deze arrestaties niets over uw werk werd gevraagd, enkel over uw zoon (notities persoonlijk onderhoud, p. 20), en blijkt uit deze door u aangehaalde incidenten dus geen link met Corpoelec. Ten laatste wijst het CGVS er ook nog op dat u in juni 2019 nog een document van Corpoelec verkreeg om uw loopbaan te staven (notities persoonlijk onderhoud, p. 8), wat erop wijst dat u geen conflict hebt met Corpoelec. U zegt hierover dat het human resources kantoor dat u het document opstuurde losstaat van het kantoor dat u belde om te komen werken (notities persoonlijk onderhoud, p. 20), maar dit doet niets af van het feit dat u zelf het bedrijf dat u verklaart te vrezen contacteerde.

U kende verder geen problemen in Venezuela (notities persoonlijk onderhoud, p. 21). U verklaart sympathisant te zijn van de oppositiepartij Voluntad Popular, maar u bent geen lid noch activist van deze partij. U hebt er enkel voor gestemd (notities persoonlijk onderhoud, p. 13). Uw onjuiste verklaring dat Voluntad Popular een onderdeel is van Primero Justicia (notities persoonlijk onderhoud, p. 13), wat niet klopt want Voluntad Popular en Primero Justicia zijn twee onderscheiden oppositiepartijen, bevestigt uw minimale betrokkenheid bij Voluntad Popular. Het loutere uitbrengen van uw stem op een oppositiepartij is niet voldoende om te besluiten tot een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete

beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. U verklaart dat u, zoals alle Venezolanen, soms moeite had om aan medicatie of voeding te geraken. Uw familie werd er volgens u extra door getroffen omdat men bijvoorbeeld aan [J.Al.] geen medicatie wou verkopen omdat hij een militair uniform droeg (notities persoonlijk onderhoud, p. 21). Deze situatie trof u echter niet persoonlijk. Bovendien kan [J.Al.] sinds zijn vertrek uit het leger dergelijke discriminatie niet opnieuw meemaken. Uit uw andere verklaringen blijkt dat u voldoende middelen hebt in Venezuela. Zo hebt u een boerderij en de daarbij horende machines verkocht om de reis van uw schoondochter en die van uzelf te financieren (notities persoonlijk onderhoud, p. 9). Uw huis in San Cristobal is eigendom van uw zoons en u hebt ervan het vruchtgebruik (notities persoonlijk onderhoud, p. 4). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde departementen, zoals onder meer de deelstaat Tachira waarvan u afkomstig bent. Tachira, grenzend aan Colombia in het zuiden kende in 2018 een moordcijfer van 81,4 per 100.000 burgers. Tachira wordt net zoals de rest van het land gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel. Verder komt ook rekrutering door criminele bendes en politieel geweld er veelvuldig voor.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela in het algemeen, en in Tachira in het bijzonder, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er er actueel in Venezuela geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Tachira, Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw paspoort kan hoogstens uw identiteit, nationaliteit en reisweg staven. Deze elementen staan in deze beslissing niet ter discussie. Uw boarding passes staven ook enkel uw reis. Het bankdocument en het herinneringskaartje van uw vrouw vertonen geen rechtstreekse band met uw verzoek om internationale bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 2 en 3 van het Verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM); van artikel 1, A (2) van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, goedgekeurd door de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag); van artikel 1, (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, goedgekeurd door de wet van 27 februari 1967; van artikel 15, c) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of

staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierechtlijn); van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2 juncto 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet); van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen; van de motiveringsplicht, de algemene zorgvuldigheidsplicht, de onafhankelijkheidsplicht, de onpartijdigheidsplicht en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Wat betreft de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus, zet verzoeker het volgende uiteen:

“9. Wat betreft de vervolgingsvrees van verzoeker omwille van de problemen van [J.A.I.], verwijst verzoeker naar de verzoekschriften die werden ingediend in het kader van het dossier van [J.A.I.] en van diens echtgenote (CGVS-nummers 18/10240 en 18/10240B), en waarvan de argumentatie hier als integraal hernomen dient te worden beschouwd.

10. Verder meent het CGVS dat de geloofwaardigheid van [J.A.I.]s verklaringen verder wordt onderbouwd door de totale onwetendheid van verzoeker van de problemen dat deze laatste en zijn familie hebben meegemaakt in Venezuela. Het CGVS meent dat het niet aannemelijk is dat [J.A.I.] verzoeker deze problemen nooit met hem heeft gedeeld, temeer verzoeker samen met zijn zonen woonde in éénzelfde huis in Venezuela en hier in België ook samenwoont met [J.A.I.] en zijn familie.

Ook hier verwijst verzoeker naar de uitleg die hiervoor werd uiteengezet in de verzoekschriften van [J.A.I.] en van diens echtgenote. [J.A.I.], hoewel hij jarenlang samenwoonde met verzoeker, had geen goede band met hem. Deze samenwoning was ook louter omwille van financiële redenen, zoals dit vaak het geval is in een land die een galopperende inflatie kent en waar het heel moeilijk is om zich nog te kunnen logeren. Het is ook omwille van deze moeilijke relatie tussen [J.A.I.] en verzoeker dat [J.A.I.] op jonge leeftijd de familiale woonst verliet om zich bij het leger in te voegen. Daarna keerde hij zo weinig mogelijk nog naar huis, amper één of twee keer per jaar.

Na zijn huwelijk bleef hij bij zijn gewoontes om weinig van het essentiële met zijn vader te delen.

Als beroepsmilitair waren trouwens vele informatie waarover hij beschikte gewoon geheim, waardoor hij de gewoonte nam om zo weinig mogelijk over zijn werk te vertellen.

Het feit dat het CGVS het ongeloofwaardig acht om zulke informatie tussen vader en zoon niet te delen, betreft een louter subjectieve beoordeling. Ook al kan zulke houding verwonderen, toch is ze niet «gewoon niet waarschijnlijk», zoals het CGVS het stelt. Wel integendeel: de slechte relatie tussen verzoeker en zijn zoon, het beroepsgeheim waartoe [J.A.I.] was verplicht, en de reactie op een traumatiserende gebeurtenis kunnen deze houding perfect verklaren. Het CGVS zou inderdaad moeten weten dat een mogelijke reactie op een traumatiserende gebeurtenis (zoals het feit dat Sebastian, verzoekers kleinzoon, het doelwit is geweest van een gewapende agressie of dat [J.A.I.] doodsbedreigingen had ontvangen) juist een sluitingsreactie kan zijn, met een weigering om over het bewuste feit te spreken of om het te noemen. Dat verzoekers schoondochter, Mevr. [Y.M.B.R.], in deze context loyaal is geweest aan haar echtgenoot en niet motu proprio de beslissing heeft genomen om tegen de wil van [J.A.I.] verzoeker hierover te informeren, kan enkel het CGVS verbazen.

11. Voor de rest wordt de arrestaties van verzoeker in twijfel getrokken omwille van het feit dat hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd wat betreft de duur hiervan: bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde hij dat zijn tweede detentie tot 10 uur 's avonds had geduurd, terwijl hij op het CGVS verklaarde dat hij rond vijf à zes uur 's avonds werd vrijgelaten. Hij verklaart dat hij na deze arrestatie zeer angstig was en dus misschien niet meer precies weet om hoe laat hij inderdaad werd vrijgelaten.

Dat het CGVS zich hoofdzakelijk baseert op deze tegenstrijdigheid om de werkelijkheid van verzoekers twee arrestaties in twijfel te trekken, is opmerkelijk. Verzoeker is inderdaad een oudere man, die brutaal werd gearresteerd en geslagen. Hij weet dat het donker was toen hij werd vrijgelaten maar kent het uur van zijn vrijlating niet. Op zich lijkt dit zeker niet voldoende om te besluiten dat de werkelijkheid van zijn arrestatie en van zijn mishandeling helemaal in twijfel dient te worden gesteld!

Wat betreft het feit dat de Venezolaanse politie verzoeker pas een jaar na het vertrek van [J.A.I.] is komen opzoeken, en het feit dat verzoeker na zijn tweede arrestatie nog een tijdlang af en toe overnachtte in zijn woning, wat het CGVS niet geloofwaardig acht, merkt verzoeker op dat hij weldegelijk het slachtoffer is geweest van vervolgingsakten. Dat de Venezolaanse staat volgens het CGVS niet op een coherente wijze te pas is geweest, kan verzoeker natuurlijk niet worden verweten.

Verder meent verzoeker, gelet op informatie afkomstig uit objectieve bronnen, dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming omwille van de veiligheid en de socio-economische situatie in Venezuela.”

Verzoeker voegt ter ondersteuning van zijn verzoekschrift volgende stukken toe:

“3. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *Guidance Note on International Protection Considerations for Venezuelans - Update I*, mei 2019, URL: <https://www.refworld.org/docid/5cd1950f4.html>

4. United Kingdom: Foreign and Commonwealth Office, *Human Rights and Democracy Report 2017 - Venezuela*, 16 juli 2018, URL: <https://www.refworld.org/docid/5b91099dfb.htm> 5. Raad van Europa, «Venezuela: EU adopts conclusions and targeted sanctions », perscommuniqué, 13 november 2017, URL:

6. High Commissioner for Human Rights of the United Nations, *Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight*, juni 2018, URL: <https://www.ohchr.org/Documents/Countries/VE/VenezuelaReport2018 EN.pdf> (uittreksels)

7. « The collapse of the Venezuelan health system », *The Lancet*, 7 april 2018, vol. 391, p. 1331, URL: [https://www.thelancet.com/journals/lancet/article/PIIS0140-6736\(16\)00277-4/fulltext](https://www.thelancet.com/journals/lancet/article/PIIS0140-6736(16)00277-4/fulltext)

8. H. MARQUEZ, « Venezuela richting afgrond: 'We zijn op weg naar een situatie zoals in Zimbabwe' », *Knack*, 29 augustus 2018, URL: <https://www.knack.be/nieuws/wereld/venezuela-richting-afgrond-we-zijn-op-weg-naareen-situatie-zoals-m-zimbabwe/article-longread-1190677.html>

9. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *Guidance Note on the Outflow of Venezuelans*, maart 2018, URL: <https://www.refworld.org/docid/5a9ff3cc4.html>

10. Cedoca, *COI Focus Vénézuéla. Situation sécuritaire (Mise à jour)*, 4 april 2019

11. Inter-American Commission on Human Rights (IACHR), *Situation of Human Rights in Venezuela*, 31 december 2017, URL: <http://www.oas.org/en/iachr/reports/pdfs/Venezuela2018-en.pdf>

12. OFPRA, *Venezuela. Les groupes mafieux et paramilitaires*, 22 november 2016

13. Human Rights Watch (HRW), *Crackdown on Dissent. Brutality, Torture, and Political Persecution in Venezuela*, 29 november 2017, URL: <https://www.hrw.org/report/2017/11/29/crackdown-dissent/brutality-torture-and-political-persecution-in-venezuela>

14. UN News, « Human rights chief calls for international probe on Venezuela, following 'shocking accounts of extrajudicial killings' », 22 juni 2018, URL: <https://news.un.org/en/story/2018/06/1012822>

15. Minister van Buitenlandse Zaken, *Reisadvies Venezuela*, 29 oktober 2019

3. Nota met opmerkingen

Op 12 februari 2020 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/72, §1 van de Vreemdelingenwet twee nota's met opmerkingen neer, waarbij zij repliceert op de argumentatie van verzoeker.

4. Aanvullende nota's

4.1. Verzoeker maakt op 10 februari 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarbij volgende stukken worden gevoegd:

- volmacht bij notaris toegekend door verzoeker aan mr. N.N.C.M. van 13 maart 2017, samen met de registratie ervan, met beëdigde vertaling naar het Nederlands;
- aangifte bij de politie gedaan door mr. N.N.C.M. in 2019 met beëdigde vertaling naar het Nederlands.

4.2. De verwerende partij maakt op 13 november 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Venezuela wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- OCHCR “*Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight*” van juni 2018;
- COI Focus “*Venezuela: Situation Sécuritaire*” van 4 april 2019;
- COI Focus “*Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*” van 1 juli 2019;
- OHCHR “*Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*” van juli 2019;
- Algemeen Ambtsbericht “*Venezuela 2020*” van juni 2020;
- COI Focus “*Venezuela: situatieschets*” van 15 mei 2020;
- EASO “*Venezuela Country Focus*” van augustus 2020.

4.3. Verzoeker maakt ter terechtzitting overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waar volgende stukken worden gevoegd:

- getuigschrift opgesteld door dhr. L.J.M.F., coördinator van de NGO Coalición por los Derechos Humanos y la Democracia, capitulo Táchira, van 23 oktober 2020, met vrije vertaling naar het Nederlands ;
- getuigschrift opgesteld door dhr. L.J.M.F., coördinator van de NGO Coalición por los Derechos Humanos y la Democracia, capitulo Táchira, van 5 november 2020, met vrije vertaling naar het Nederlands;

- verzoek tot onderzoek gericht aan het onderzoekskorps van de politie door het parket van de staat Táchira, met vrije vertaling naar het Nederlands.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoekers vrees voor vervolging houdt deels verband met de problemen van zijn zoon. Hij houdt voor dat hij werd bezocht door militairen die kwamen vragen naar zijn zoon en dat hij tweemaal werd opgepakt door de Venezolaanse veiligheidsdienst en geslagen.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoeker zou hebben gekend omwille van zijn zoon omdat deze problemen van zijn zoon zelf niet geloofwaardig zijn. Daarbij wordt verwezen naar de beslissingen die in hoofde van zijn zoon en schoondochter op dezelfde datum werden genomen en waarbij hen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

In het verzoekschrift verwijst verzoeker naar de beroepen die zijn zoon en schoondochter tegen deze beslissingen hebben ingediend en waarvan de argumentatie moet worden beschouwd als integraal hernomen. Deze beroepen zijn gekend onder rolnummers 242 436 en 242 433.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arresten van 15 januari 2021 met nrs. 247 514 en 247 515 de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoekers zoon en schoondochter geweigerd en derhalve de aanvragen om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verworpen.

In deze arresten wordt gemotiveerd als volgt:

“5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Uit zijn verklaringen en de documenten die hij voorlegt, blijkt dat verzoeker sinds 2010 een beroepsmilitair in het Venezolaanse leger is met de rang van eerste luitenant (1^e teniente). Hij was als militair ingenieur werkzaam bij een bataljon in San Cristobal in de deelstaat Táchira.

Verzoeker verklaart in eerste orde dat hij vervolging vreest omdat hij in 2017 heeft geweigerd gevolg te geven aan de opdracht om samen met paramilitaire groeperingen (hierna: colectivos) de betogingen tegen de overheid neer te slaan. Verzoeker heeft hierdoor problemen ondervonden die hebben geleid tot zijn vlucht uit Venezuela. Omdat hij de facto is gedeserteerd, vreest hij bij terugkeer naar Venezuela eveneens te worden gearresteerd wegens landverraad.

5.1.1. Vooreerst merkt de Raad op dat omwille van verschillende elementen het bijzonder weinig aannemelijk is dat de legertop verzoeker in de zomer van 2017 de delicate opdracht zou hebben willen toevertrouwen om gewelddadige acties van colectivos tegen mogelijke betogingen te coördineren.

Verzoeker was immers sinds 2010 actief als ingenieur in het leger, waar hij zich sindsdien steeds bezighield met de constructie van gebouwen en de aanleg van tunnels. Verzoeker was voordien nog nooit door het leger ingeschakeld om betogingen neer te slaan, zijn leidinggevende kolonel had hem voorafgaand aan die vergadering zelfs nog nooit gesproken over het neerslaan van betogingen (ibid., p. 8 en 10). Verzoeker had dus geen enkele noemenswaardige ervaring in het neerslaan van betogingen. Dat net hij tijdens een vergadering op 26 of 27 juli 2017 plots door zijn leidinggevende kolonel zou zijn verzocht om als coördinator te functioneren voor vier colectivos die mogelijke betogingen tegen de grondwetgevende vergadering op 30 juli 2017 moesten neerslaan (CGVS gehoorverslag 2, p. 6-7), is weinig overtuigend. Verzoeker kan overigens niet antwoorden op de vraag waarom net hij werd uitgekozen om die acties van 30 juli 2017 te coördineren en weet evenmin of aan collega's eveneens werd gevraagd om dergelijke acties te coördineren. Hij kan enkel antwoorden dat het niet officieel was maar illegaal (ibid., p. 9) maar dit antwoord verklaart noch verduidelijkt waarom net verzoeker voor die taak werd uitgekozen. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen en de voorgelegde documenten dat hij sinds 2015 herhaaldelijk heeft geprobeerd om te worden ontslagen uit het Venezolaanse leger (ibid., p. 4 en AD CGVS, stuk 16, map met documenten, nr. 4).

Verzoeker argumenteert in zijn verzoekschrift dat de vergadering tot doel had om een zondebok aan te stellen. Hij herhaalt hiermee in wezen wat hij reeds verklaarde tijdens zijn gehoor bij het CGVS, met name dat de bedoeling was van zijn leidinggevendenden om alle schuld in zijn schoenen te kunnen schuiven, mocht er die dag iets misgaan (ibid., p. 9). De commissaris-generaal oordeelt terecht dat dit niet meer is dan een blote bewering die door geen enkel concreet gegeven wordt ondersteund.

Verzoeker doet inderdaad niet meer dan louter speculaties en hypothesen te formuleren over de redenen waarom net hij werd uitgekozen voor deze taak, zonder dit enigszins concreet te onderbouwen. Verzoeker legt dan wel enkele berichten en afbeeldingen voor die werden gepubliceerd op twitter waaruit volgens hem blijkt dat enkele dagen voor de bewuste vergadering de auto van een majoor werd gefotografeerd bij leden van colectivos (ibid., p. 9 en AD CGVS, stuk 16, map met documenten, nr. 18), maar hij kan geenszins hardmaken dat de auto van zijn majoor op die foto's te zien is. Overigens, zelfs als zijn leidinggevenden verzoeker in het vizier zouden hebben als zondebok die ze konden beschuldigen mocht het verkeerd lopen, dan is het nog steeds bijzonder weinig aannemelijk dat verzoeker als gevolg daarvan naar voor werd geschoven om de daaropvolgende acties van de colectivos te coördineren. Het zoeken van iemand om de acties van de colectivos te coördineren en het aanduiden van een zondebok zijn immers niet noodzakelijk met elkaar verbonden.

Het blijft dan ook volstrekt onduidelijk waarom verzoekers leidinggevenden hem als coördinator wilden aanduiden om mogelijke betogingen op 30 juli 2017 neer te slaan zodat ze zelf nadien buiten schot zouden blijven in het geval er iets zou mislopen. Verzoeker stelt immers zelf dat hij in Venezuela nergens naar toe kon om dergelijke informatie te verspreiden. Hij kon die situatie evenmin aanklaarten bij zijn oversten in het leger omdat volgens hem de legerleiding akkoord was met dergelijke acties die werden gepland om mogelijke betogingen neer te slaan (ibid., p. 8).

In die zin kan dan ook zeer weinig bewijswaarde worden gehecht aan de twee getuigschriften die werden opgesteld door de NGO Coalición por los Derechos Humanos y la Democracia, capítulo Táchira van 23 oktober en 5 november 2020 en die worden gevoegd bij de tweede aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting. De Raad leest in deze getuigschriften dat verzoekers getuigenis zou hebben gediend om de schending van de mensenrechten door het hoge militaire commando in Venezuela aan de kaak te stellen en dat zijn getuigenis van fundamenteel belang is geweest voor de organisatie om de schendingen van de mensenrechten te registreren, te documenteren en aan de kaak te stellen. Deze getuigschriften werden opgesteld ruim twee jaar nadat verzoeker een beschermingsverzoek heeft ingediend. Nergens tijdens zijn gehoor bij het CGVS heeft verzoeker verklaard dat hij zulke getuigenis heeft afgelegd. Ook in zijn aanvullende nota verschaft verzoeker geen enkele verduidelijking over hoe deze getuigenis zou zijn afgelegd, met name toen hij nog in Venezuela was dan wel na zijn vlucht. In elk geval strijden deze getuigschriften met verzoekers eerdere verklaringen dat hij nergens naartoe kon in Venezuela om zijn informatie te verspreiden. Verzoekers gehele betoog in het verzoekschrift dat het feit dat hij nergens naartoe kon met zijn informatie net een waterdichte bescherming en extra garantie vormde voor de kolonel, staat dan ook helemaal haaks op de twee getuigschriften van de voormelde NGO waaruit blijkt dat verzoeker zou hebben getuigd tegen het hoge militaire commando in Venezuela. Om deze reden kunnen de twee getuigschriften dan ook niet overtuigen.

5.1.2. Over de inhoud van zijn coördinerende opdracht, verklaarde verzoeker tijdens zijn gehoor bij het CGVS eerst: "normaal gezien moest ik **enkel** zeggen waar die betogingen zouden plaatsvinden" (ibid., p. 9). Later tijdens het gehoor verklaarde verzoeker: "Het was de bedoeling dat ik **eerst** aan die groepen zou zeggen waar ze naar toe moesten gaan en dat zij dan afhankelijk van de sector zouden beslissingen wie er naar waar zou gaan. Ik zou **dan** met hen meegaan om die betogingen te doen stoppen." (ibid., p. 10). In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert, kan hieruit niet blijken dat het om "aanvullende verklaringen" zou gaan. De verwerende partij merkt in haar nota met opmerkingen hierover terecht op: "Door te stellen dat hij enkel moest zeggen waar de betogingen plaatsvonden, verklaart verzoeker immers dat zijn enige taak het verstrekken van informatie was. Dat hij later tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij zelf moest meegaan om te betogingen te doen stoppen impliceert een actieve deelname aan het neerslaan van betogingen." Hieruit volgt dat verzoeker er niet in slaagt samenhangende verklaringen af te leggen over wat zijn coördinerende taak juist zou inhouden.

5.1.3. Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker enerzijds verklaart dat hij eind juli 2017 heeft deelgenomen aan een vergadering met de leiders van de vier colectivos die hij zou moeten aansturen, maar anderzijds ook verklaart dat hij geen enkele leider die toen mee aan tafel zat bij naam kent (ibid., p. 10).

Dat verzoeker de namen van de leiders van de vier colectivos niet zou kennen, acht de Raad weinig aannemelijk, te meer dat verzoeker ook verklaart dat één van die personen, meer bepaald de leider van de groepering Alexis Vive, een heel bekende persoon is die een link had met zijn werk. Verzoeker kon over deze persoon ook vertellen dat hij veel geld had, dat hij over heel veel wagens beschikte en boerderijen had in de buurt en dat hij niet had verwacht dat die persoon deel uitmaakte van die groepering (ibid., p. 19).

Dat hij de namen van de leiders niet zou kennen is verder weinig coherent met verzoekers verklaring dat hij nadien met de dood werd bedreigd door leden van die colectivos die hem kwamen zeggen dat hij niet mocht zeggen wie zij waren (ibid., 18-19).

Verzoeker geeft bovendien blijk van een desinteresse in zijn eigen problematiek daar hij verklaart dat hij de leiders wel kende van zien, maar nooit heeft opgezocht wie nu precies die leiders waren (ibid., p. 18-19). Dit gebrek aan interesse klemt met zijn verklaringen dat hij nadien door die organisaties werd bedreigd en is moeilijk in overeenstemming te brengen met zijn voorgehouden vrees voor vervolging in zijn land van herkomst (CGVS 2, p. 19).

Dat verzoeker ook nu er nog niet in slaagt om de namen van leider van de colectivos te noemen, doet afbreuk aan de ernst van zijn vrees. Er mag redelijkerwijze van een verzoeker om internationale bescherming worden verwacht dat hij zoveel mogelijk moeite doet om zich te informeren over de problemen die aan de basis liggen van zijn vlucht uit het land van herkomst, in casu de identiteit van de leiders van de colectivos die doodsbedreigingen ten aanzien van hem hebben geuit. Aangezien verzoekers deze leiders kende "van zien", hetgeen betekent dat deze personen zich in het openbare domein begaven, sommige figuren vrij gekend waren, zoals de leider van Alexis Vive, en het 'machtige personen' betreffen, mag worden verwacht dat informatie over hun identiteit voorhanden is en dat verzoeker deze moet weten te verkrijgen. Het is niet aan het CGVS om aan te tonen op welke manier hij hierbij te werk moest zijn gegaan.

5.1.4. Verzoeker heeft een document voorgelegd bij het CGVS om aan te tonen dat hij eind juli 2017 de taak had gekregen om als inlichtingenofficier te werken (ibid., p. 6).

In de bestreden beslissing wordt hierover terecht gemotiveerd als volgt:

"Het document dat u voorlegt om aan te tonen dat u eind juli 2017 de taak had gekregen om als inlichtingenofficier te werken (CGVS 2, p. 6), volstaat geenszins om uw bewering te staven dat u tijdens de verkiezingen van 30 juli 2017 moest opereren als coördinator van vier paramilitaire bewegingen. Na vertaling van dit document blijkt het immers louter om een ontvangstbewijs te gaan van een accreditatie die door u werd uitgereikt aan kolonel [E.J.P.P.]. Wanneer tijdens het persoonlijk onderhoud werd doorgevraagd over dit document, verklaart u dat u een kaart in verband met het stemmen moest afgeven aan de kolonel. Nadat hij die kaart had ontvangen, hij heeft hij daarvoor getekend op het door u voorgelegde document, dat moest worden bijgehouden als bewijs (CGVS 2, p. 11). U stelt dat u op die dag inlichtingenofficier was, hoewel u officier van de genie bent. U had die dag de taak om aan iedereen die op de school aanwezig was een kaart te overhandigen (CGVS 2, p. 11). Vervolgens stelt u dat kolonel [E.J.P.P.] dit document heeft laten opstellen en wilde gebruiken. Hij wilde u inlijven als inlichtingenofficier, maar u weet niet waarom. U stelt dat u het bewuste document nooit zelf hebt ondertekend (CGVS 2, p. 11-12). U zou pas nadien van een bevriende majoor hebben vernomen dat dit document was opgesteld en hij zou het u hebben bezorgd zodat u bij die kolonel kon gaan klagen waarom een dergelijk document was opgesteld en in uw plaats was ondertekend (CGVS 2, p. 12-13)."

De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens zijn gehoor bij het CGVS er inderdaad niet in slaagde enige duidelijkheid te verschaffen over de inhoud van dit document, zoals blijkt uit het gehoorverslag (p. 11-13):

"In dit document staat dat u 'oficial de inteligencia was van 623 Bing Garcia' was. Wat betekent dat precies?

Hier met dit document was het wanneer die persoon dat document had opgemaakt. Dan moest ik mijn kaart afgeven. Ik moest de carne in verband met het stemmen, ik moest dat aan de kolonel afgeven. Hij had dat ontvangen en heeft hier ook getekend. Zodat dit bewaard wordt als bewijs.

Over welke kaart hebt u het precies. Uw persoonlijke kaart om te gaan stemmen?

Nee. Dit heeft niks te maken met het stemmen. In de plaatsen waar men gaat stemmen, daar staan militairen om de plaats te bewaken. Iemand die daar komt kuisen, die heeft ook zo'n kaart om toegang te krijgen tot die plaats. Anders kan die daar niet binnen.

In dit document staat dat u 'oficial de inteligencia was van 623 Bing Garcia' was. Wat betekent dat precies?

623 Bing Garcia betekent bataljon 623 van gevechtsingenieurs. Dit document werd 's morgens opgesteld door de persoon die hier onderaan vermeld staat. Hij is officier van operaties. Dus op die dag was ik officier van inlichtingen hoewel ik officier van genie ben. Mijn taak op die dag was een carne aan iedereen die daar op school aanwezig was te overhandigen.

Op welke dag vonden die verkiezingen precies plaats?

Op 30 juli.

Is het hier een soort misverstand dat er hier 'oficial de inteligencia' staat in plaats van officier van genie?

Neen. Ze wilden dit document gebruiken, maar ik heb het zelf niet getekend. Ik moest gewoon op die dag de carne's gaan overhandigen. Dit heb ik ontvangen zonder dat zij het wisten. Maar ik heb dit niet getekend. Dit is mijn identiteitsdocument van Venezuela. De handtekening is verschillend.

Bent u op 30 juli naar een kiesbureau gegaan om die carne's uit te delen?

Neen. Dat heb ik al vanaf de 25e gaan uitdelen. Want dat gebeurt meerdere dagen voor de stemdag.

Had u dat bij voorgaande verkiezingen ook al gedaan, carne's gaan uitdelen?

Neen.

Uw titel van oficial de inteligencia was dat enkel om die carne's te gaan uitdelen?

Ik ben hiervan op de hoogte geraakt dankzij Lorenzo Ballen Alvarez, die onderaan getekend heeft. In Venezuela is het normaal onmogelijk om aan zo'n document te geraken. Ik had over die bijeenkomst met mensen gepraat. Deze majoor heeft me gezegd dat hij dit document hier had. Dat ze dit aan het doen waren.

Ik kan u niet volgen en begrijp uw antwoord niet. Wat ik versta is dat u gevraagd werd om carne's uit de delen aan mensen die aanwezig waren in een kiesbureau. Daarna kreeg u dit document waarin staat dat u officier van inlichtingen was. U zou u dat niet ondertekend hebben. Waartoe diende dit document?

Ze hebben geprobeerd om me als officier van inlichtingen te gebruiken. Maar ik weet niet waarom. Ik heb dit na de vergadering ontvangen. Misschien dat het de bedoeling was om me te beschuldigen van de doden.

Heeft dit document dan niets te maken met dat kiesbureau?

Ik denk het niet. Ik zie niet in waarom ze dit moesten opstellen. De documenten die ik moest indienen waren gewoon papieren.

Wie heeft hier getekend in uw plaats?

Dat weet ik niet.

U zegt dat uw vriend [L.B.A.] u dat document heeft bezorgd. Maar waarom staat zijn naam onderaan.

Heeft hij dat document opgesteld?

Het was de kolonel.

Heeft hij dat document opgesteld?

Ja.

Wil u met dit document aantonen dat ze u wilden aanstellen als hoofd van die paramilitaire organisaties?

Ze wilden me als officier van inlichtingen inlijven. Maar ik weet niet waarom.

Staat dit document dan los van de vergadering waar u gevraagd werd om aan het hoofd te staan van paramilitaire organisaties?

Ik zou zeggen van wel, want ze hadden me gezegd dat ik officier van inlichtingen zou worden.

Waarschijnlijk heeft de kolonel daarom dit document opgesteld.

Wanneer hebt u dit document gekregen?

Ongeveer twee dagen daarna. Net voor de verkiezingen.

Van wie hebt u dit document gekregen?

De majoor die daar onderaan staat. [L.B.A.]

Hoe was hij ervan op de hoogte dat ze u wilden inlijven?

Hij heeft getekend.

Idem?

Hij was degene die het document had. Hij was het aan het archiveren.

Wou hij dat u dat document ondertekende, of waarom heeft hij u dat document gegeven?

Hij heeft het gewoon aan mij gegeven.

Wat moest u doen met dat document?

Niets. Ik moest het gewoon bewaren om mezelf te beschermen als die iets tegen mij zou proberen te doen. Ik ging niet akkoord met de regering en dit document kon ik wel gebruiken om bij die kolonel te reclameren. Dat heb ik wel geprobeerd.

Leg me eens uit hoe u dit document kon gebruiken?

Gewoon bij de kolonel rechtstreeks reclameren.

Bij welke kolonel en waarover kon u dan reclameren?

Gewoon bij kolonel [P.P.] en reclameren waarom die zo'n document heeft opgemaakt en laten ondertekenen voor mij. In Venezuela is het heel delicaat om voor iemand anders te tekenen."

De Raad acht deze verklaringen over het document confuus, warrig en weinig samenhangend. Er valt geen touw aan vast te knopen. Verzoekers betoog dat hij niet de gelegenheid kreeg om zijn verhaal en zijn complexe uitleg uiteen te zetten, kan niet worden gevolgd. Uit het gehoorverslag blijkt dat de protection officer ruim de tijd nam om te trachten te begrijpen waartoe dit document diende.

Heden houdt verzoeker in zijn verzoekschrift voor dat dit document, dat werd opgesteld door kolonel P.P., een ontvangsbewijs is waaruit zou moeten blijken dat hij een accreditatie heeft gekregen vanwege

deze kolonel om toezicht te houden op de verkiezingen van 30 juli 2017. Dit betoog vindt evenwel geen steun in het administratief dossier. Immers, uit de vertaling van dit document blijkt namelijk het omgekeerde, met name dat het een ontvangstbewijs betreft van een accreditatie die door verzoeker werd uitgereikt aan kolonel P.P. om te worden gebruikt bij de uitvoering van het Plan Republica in het kader van de verkiezingen. Verzoekers verklaringen bij het CGVS zijn aldus tegenstrijdig met wat hij heden in zijn verzoekschrift aanvoert.

Volgens verzoeker betreft dit ontvangstbewijs een vals document, opgesteld met de bedoeling om eventuele problemen tijdens de verkiezingen in zijn schoenen te kunnen schuiven als zogenaamde inlichtingenofficier. Verzoeker kan evenwel geen beweegredenen bieden die verklaren waarom de kolonel zou overgaan tot zulke operatie noch duiden of dit verband houdt met zijn weigering om de acties van colectivos te coördineren. Heel het opzet en doel van het opstellen van dit document blijft de Raad geheel onduidelijk en verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift niet in om hier een helder licht op te werpen. Verzoekers betoog dat zijn verklaringen omtrent dit document en de rest van zijn relaas als een geheel moet worden gelezen en begrepen, brengt geen verdere klaarheid. Verzoeker blijft dan ook in gebreke om over dit document eensluidende en heldere verklaringen af te leggen. Van verzoeker, die hoogopgeleid is, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij er in slaagt om een samenhangend relaas op te hangen, quod non.

Bovendien blijkt het ontvangstbewijs zeer knullig te zijn opgesteld. De commissaris-generaal motiveert terecht: "dat de titel van dit document verkeerd is geschreven als 'acta de recibo de recibo' waardoor er letterlijk 'bewijs van ontvangst van ontvangst' staat". Verzoekers uitleg dat dit een drukfout betreft en dat het "ook maar een ontvangstbewijs [is] opgesteld speciaal voor de gelegenheid" overtuigt niet. Indien het daadwerkelijk de bedoeling is om de schuld voor eventuele problemen in verzoekers schoenen te schuiven, dan mag redelijkerwijze worden verwacht dat een kolonel er in zou slagen om een overtuigend document op te stellen om deze doelstelling te bewerkstelligen. In deze optiek is de vaststelling dat het document geen gegevens bevat over de ontvanger ervan, wel relevant. Het is weinig aannemelijk dat een document dat dient om verzoeker de zwarte piet toe te schuiven, wel de handtekening van de kolonel bevat, maar niet zijn gegevens. Ten slotte stelt verzoeker dat zijn handtekening vals is en nagemaakt, hetgeen de knulligheid waarmee het document werd opgesteld bevestigt, aangezien verzoeker bijgevolg gemakkelijk had kunnen aantonen dat zijn handtekening werd vervalst.

Alles samengenomen, kan de Raad op basis van dit document geenszins besluiten dat de legerleiding een operatie heeft ondernomen met de bedoeling om eventuele problemen tijdens de verkiezingen in de schoenen te schuiven van verzoeker als zogenaamde inlichtingenofficier.

5.1.5. Gelet op wat voorafgaat, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij daadwerkelijk door zijn legerleiding zou zijn aangesproken om een coördinerende rol op zich te nemen bij het neerslaan van mogelijke betogingen bij de verkiezingen op 30 juli 2017 met de hulp van vier colectivos. Bijgevolg kan er evenmin geloof worden gehecht aan de daaruit voortvloeiende problemen die verzoeker zou hebben gekend na zijn weigering om die taak op zich te nemen, hetgeen wordt bevestigd door bevindingen die hierna zullen volgen.

Wat betreft verzoekers verklaringen dat leden van colectivo's, op aansturen van zijn kolonel, op 30 juli 2017 begonnen te schieten bij de 'casa communal' waar zijn zoon aanwezig was (ibid., p. 7), merkt de Raad op dat verzoeker geen bewijs voorlegt van dit incident. Hij argumenteert in het verzoekschrift dat die dag tientallen doden vielen en verwijst naar een website waaruit blijkt dat er 164 doden vielen tussen april en juli 2017, dat de media gewoonweg niet meer in staat zijn het aantal doden bij te houden maar dat het incident niettemin overeenkomstig de geciteerde website is. De Raad merkt evenwel op dat de opgegeven hyperlink niet meer consulteerbaar is zodat hij verzoekers betoog niet kan verifiëren. Verder betwist de Raad niet dat die maanden tientallen doden vielen, ook in San Cristobal, maar verzoeker toont hiermee niet aan dat tijdens incidenten op 30 juli 2017 er sprake was van geweld waarbij hij of zijn zoon specifiek werden gevisieerd. Bovendien acht de Raad het weinig aannemelijk dat colectivos, drie dagen na verzoekers weigering, in het wilde weg zouden beginnen te schieten in een casa communal waar kleine kinderen aanwezig zijn, louter en alleen om hem te intimideren, en daarbij een man hebben gedood en een andere hebben verwond. De Raad ziet ook niet in hoe dit schietincident op 30 juli 2017, de dag van de verkiezingen, zou rijmen met verzoekers verklaringen omtrent een operatie van de legerleiding om eventuele problemen tijdens de verkiezingen in de schoenen te schuiven van verzoeker als zogenaamde inlichtingenofficier. Het gevoegde stuk 3 bij het verzoekschrift doet geen afbreuk aan het voorgaande.

De vaststelling dat zijn vader, die zelf uit Venezuela is vertrokken op 3 februari 2019 en op 8 maart 2019 in België een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, tijdens zijn gehoor bij het CGVS op 23 september 2019 in het geheel niet op de hoogte was van de problemen die verzoeker en zijn gezin hebben gekend in Venezuela, met name voormeld schietincident (gehoorverslag vader, p. 10 en 12), bevestigt de ongeloofwaardigheid van de beweerde schietpartij op 30 juli 2017 in de casa communal waar zijn kleinzoon zich bevond. Deze vaststelling is des te pertinenter aangezien verzoeker en zijn gezin sinds 2015 in hetzelfde gebouw woonden als zijn vader (CGVS gehoorverslag 1, p. 4) en zijn echtgenote zijn zoon thuishield van school in de laatste maand voor hun vertrek uit Venezuela (CGVS gehoorverslag 2, p. 9).

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker verder dat zijn slechte relatie met zijn vader de reden is waarom deze laatste niet werd ingelicht over de beschieting aan de verblijfplaats van verzoekers zoon. De verwerende partij wordt bijgetreden waar zij in de nota met opmerkingen dit betoog weerlegt als volgt: "Uit nalezing van de persoonlijke onderhouden van verzoeker en van zijn vader blijkt echter niet dat zij een gespannen relatie hadden. Zo woonden ze in hetzelfde huis in Venezuela (zie NPO dd. 20/11/2018, p. 22), stuurde verzoeker geld naar zijn vader die nog in Venezuela verbleef (zie NPO dd. 20/11/2018, p. 23), en maakte zijn vader documenten over aan verzoeker ter staving van zijn asielprocedure in België (zie NPO dd. 20/11/2018, p. 6). Hoewel verzoekers vader in zijn persoonlijk onderhoud stelt dat hij en zijn zoon niet zoveel contact hadden (zie NPO [R.A.A.R.] [...], p. 10) houdt dit geenszins in dat verzoeker en zijn vader op een dermate gespannen voet zouden leven zodat zijn vader niet op de hoogte zou zijn van de problemen van verzoeker, te meer daar verzoekers vader om dezelfde reden besloot Venezuela te verlaten. Van een verzoeker, die stelt dat hij vreest voor zijn leven omwille van de problemen die zijn zoon kende, mag worden verwacht dat hij zich hierover inlicht. Zijn gebrek aan kennis betreft de kern van zijn asielrelaas en brengt de geloofwaardigheid van het relaas ernstig in het gedrang. De post-factum verklaring als zou verzoekers vader niet op de hoogte zijn van de problemen van zijn zoon, werpt bijgevolg geen ander licht op de vaststellingen in de bestreden beslissing."

5.1.6. Verzoekers verklaringen omtrent zijn directe vluchtaanleiding kunnen evenmin overtuigen, zoals de commissaris-generaal terdege motiveert in de bestreden beslissing: "Zo stelt u dat u op 1 december 2017 plots telefoon kreeg van de bevriende majoor [L.B.A.] die u meedeelde dat uw leidinggevende kolonel naar u op weg was om u te vermoorden (CGVS 2, p. 15). U heeft er evenwel geen idee van hoe die majoor aan die informatie is geraakt. U weet evenmin hoe hij u precies wou vermoorden, maar u vermoedt dat hij de colectivo's op u wou afsturen (CGVS 2, p. 15). U hebt zich dan meteen naar de Colombiaanse grens begeven en bent er nadien nooit meer in geslaagd om contact te leggen met de bevriende majoor (CGVS 2, p. 15). Dat uw leidinggevende kolonel vier maanden na uw weigering, zonder dat u nadien één van de aanwezigen in de vergadering had verraden, plots besloot dat u moest worden gedood weet dan ook niet overtuigen."

In zijn verzoekschrift beperkt verzoeker zich tot het louter volharden in en herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen, en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet vermag voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waarmee hij bovenvermelde motivering, die overigens moet worden gelezen in samenhang met de voorgaande vaststellingen, in een ander licht kan stellen dan wel ontcrachten.

5.1.7. Verzoeker verklaarde dat hij en zijn gezin samen uit San Cristobal zijn vertrokken maar dat zij gescheiden van elkaar zich naar een andere plaats hebben begeven om vervolgens op 2 december 2017 de grens met Colombia over te steken. Verzoeker vreesde immers om samen met zijn gezin te worden gearresteerd wanneer zij samen de grens zouden oversteken omdat hij de facto zou zijn gedeserteerd uit het leger (CGVS gehoorverslag 2, p. 15-16).

In de bestreden beslissing wordt terecht vastgesteld dat er tegenstrijdigheden zijn in de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote over de manier waarop zij vervolgens de grens met Colombia zijn overgestoken. Verzoeker brengt hiertegen in dat, wat betreft de onmogelijkheid om het land legaal te verlaten met de kinderen, hijzelf en zijn vrouw geen tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd. Hij herhaalt vervolgens de reeds afgelegde verklaringen. Met dit betoog gaat verzoeker er evenwel aan voorbij dat de vastgestelde tegenstrijdigheden geen betrekking hebben op de onmogelijkheid voor zijn echtgenote om Venezuela legaal te verlaten met de kinderen, maar op de manier waarop zij hebben geprobeerd hieraan een mouw te passen. Verzoeker kan verder niet ernstig voorhouden dat zijn verklaringen en die van zijn echtgenote elkaar niet tegenspreken maar aanvullen, zoals hierna zal blijken. Verzoeker

verklaarde immers dat zijn echtgenote zich niet aan een officiële grensovergang heeft aangemeld, maar meteen op illegale wijze via een bergpad de Colombiaanse grens heeft overschreden. Zijn vrouw was toen immers niet in het bezit van een document waarmee ze alleen met de kinderen mocht reizen (CGVS gehoorverslag 2, p. 16-17).

Zijn echtgenote verklaarde dan weer dat zij zich wel heeft aangemeld aan een officiële grensovergang en dat zij tevens een document bijhad dat door verzoeker was opgesteld, maar dat niet werd aanvaard door de grenswachters. Nadat de Venezolaanse grenswachters haar hadden verboden om legaal het land te verlaten, is zij vervolgens op illegale wijze, via een aardeweggetje, met haar twee kinderen naar Colombia gewandeld (gehoorverslag echtgenote, p. 13). Eenmaal hij hoorde dat zijn echtgenote en kinderen in Colombia waren, is verzoeker zelf legaal de grens overgestoken (CGVS gehoorverslag 2, p. 15 en 17).

De verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote over de vraag of de echtgenote zich al dan niet aan een officiële grensovergang heeft aangemeld, zijn duidelijk in tegenspraak met elkaar. Verzoeker heeft verder nooit melding gemaakt van een document dat hij eigenhandig zou hebben opgesteld om zijn echtgenote daarmee de grens te laten oversteken. Verzoekers verdere betoog over de juiste plaatsen waar hij en zijn echtgenote de grens hebben overgestoken en de verwijzing naar de stukken 4 en 5 gevoegd bij het verzoekschrift, waarmee hij wil aantonen dat zijn echtgenote inderdaad een illegale grensoversteek heeft gemaakt, doen geen afbreuk aan de bovenvermelde bevindingen.

Er blijken eveneens een aantal onaannemelijkheden in de verklaringen van verzoeker over de stempels in de paspoorten van zijn gezin. Verzoeker verklaarde dat zijn echtgenote en de kinderen op 2 december 2017 op illegale wijze van Venezuela naar Colombia zijn gegaan, hetgeen zijn echtgenote bevestigde. Uit de stempels in hun paspoorten blijkt evenwel dat zij op 11 december 2017 legaal uit Venezuela zijn vertrokken en diezelfde dag legaal Colombia zijn binnengekomen (AD CGVS, stuk 16, map met documenten, nr. 1). Wanneer verzoeker met deze vaststelling wordt geconfronteerd, verklaart verzoeker dat ze effectief allemaal illegaal in Colombia zijn binnengekomen op 2 december 2017, maar dat de schoonbroer van zijn echtgenote nadien zowel de Colombiaanse als de Venezolaanse grenswachters heeft omgekocht om stempels in de paspoorten te plaatsen. Volgens verzoeker was dit noodzakelijk om nadien het vliegtuig te kunnen nemen in Colombia (CGVS gehoorverslag 2, p. 16).

De Raad acht het evenwel weinig samenhangend dat verzoeker enerzijds beweert dat zijn echtgenote en kinderen illegaal zijn vertrokken uit Venezuela omdat ze vreesden voor een arrestatie aan de legale grensposten en nadien toch nog tegen betaling aan uitreisstempels van dat land zijn geraakt, en anderzijds verklaart dat hij, die naar eigen zeggen gedeserteerd was uit het leger en met de dood werd bedreigd door een legerkolonel, langs een reguliere grensovergang van Venezuela naar Colombia is gereisd. Verzoeker is er tijdens zijn gehoor bij het CGVS op gewezen dat hij toch een heel groot risico nam door zich als deserteur aan te melden aan een reguliere grensovergang, terwijl uit zijn verklaringen blijkt dat het helemaal niet moeilijk is om illegaal de grens te overschrijden en nadien toch nog aan uitreisstempels te geraken. De Raad stelt vast dat verzoeker eerst een aantal keer naast de kwestie antwoordde tot hij louter meedeelde dat hij daar op dat moment niet aan had gedacht (CGVS gehoorverslag 2, p. 17), hetgeen de Raad geen aannemelijke verklaring acht.

In zijn verzoekschrift benadrukt verzoeker dat alles heel plots en overhaast gebeurde en verwijt hij de commissaris-generaal weinig begrip te tonen voor de realiteit van de vlucht en de realiteit die ermee gepaard ging waardoor niet de meest rationale keuzes werden gemaakt. Met dit betoog slaagt verzoeker er evenwel niet de Raad te overtuigen. Verzoeker is hoogopgeleid en was actief als beroepsmilitair. Er mag van hem dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat hij ook in stresssituaties doordachte keuzes kan maken. Dat verzoeker er niet aan zou hebben gedacht dat hij een groot risico nam door legaal de grens over te steken terwijl hij de facto aan het deserteren was, is niet aannemelijk.

Verder wordt er in de bestreden beslissing nog terecht opgemerkt: "Bovendien is het erg opmerkelijk dat u, die verklaart niet naar Venezuela te kunnen terugkeren omdat u daar wordt gezocht voor landverraad na uw desertie uit het leger, kort na uw aankomst in België via een notaris al meteen een verzoek indiende bij de Venezolaanse overheid om uw kinderen de toestemming te verlenen om op 12 februari 2018 naar België te reizen. Dit blijkt immers uit de notariële aktes die door u en uw vrouw werden voorgelegd (groene map, stuk 14). Bovendien werden die aanvragen goedgekeurd door het bevoegde Venezolaanse agentschap op 29 januari 2018 (groene map, stuk 15). Een dergelijk gedrag valt moeilijk in overeenstemming te brengen met uw bewering dat u gezocht wordt door de Venezolaanse autoriteiten en dat u vreest dat u bij een mogelijke terugkeer naar Venezuela zou worden gedood of gearresteerd (CGVS 2, p. 23)."

Verzoeker verwijt de commissaris-generaal dat hij noch zijn echtgenote over deze notariële aktes werden ondervraagd zodat hij niet heeft kunnen uitleggen dat dit stuk vals is en hij dus niet meer in contact is geweest met de Venezolaanse overheden na zijn vlucht. Deze post factum beweringen

stroken echter niet met wat verzoeker tijdens zijn gehoor bij het CGVS heeft verklaard. Bij de bespreking van de documenten die hij voorlegde, verklaarde verzoeker dat zijn echtgenote heeft gezorgd voor de officiële toestemming om Colombia te verlaten, met vermelding van het vluchtnummer, en dat hij daarom daar niet helemaal van op de hoogte was (CGVS gehoorverslag 2, p. 18). Met andere woorden, tijdens zijn gehoor verklaart verzoeker dat zijn echtgenote de notariële aktes, die pas klaar waren op 29 januari, heeft laten opstellen terwijl hij nu verklaart in zijn verzoekschrift dat hij het was die deze akte liet opstellen. Bovendien zei verzoeker tijdens zijn gehoor dat hij niet echt op de hoogte was van de notariële aktes die zijn echtgenote liet opstellen, terwijl hij nu verklaart dat hij valse stukken liet opstellen. Verzoekers uitleg in het verzoekschrift is zodanig uiteenlopend met wat hij eerder op het CGVS verklaarde, dat er geen geloof aan kan worden gehecht. De bovenvermelde motieven blijven dan ook gehandhaafd.

5.1.8. Verzoeker tracht verder nog aan te tonen dat hij uit het Venezolaanse leger is gedeserteerd maar dat er een vals document werd opgesteld waaruit blijkt dat zijn ontslag uit het leger werd aanvaard op 12 oktober 2017 (AD CGVS, stuk 16, map met documenten, nr. 8). Volgens verzoeker bestaat de reden voor het opstellen van dit vals stuk erin te zorgen dat hij problemen zou ondervinden om elders asiel aan te vragen (gehoorverslag verzoeker, p. 15). Verzoeker verbindt dit betoog aldus nog steeds aan de problemen die hij zou hebben ondervonden nadat hij zou hebben geweigerd om een coördinerende rol op zich te nemen bij het neerslaan van mogelijke betogingen bij de verkiezingen op 30 juli 2017 met de hulp van vier colectivos. Zoals hierboven reeds uiteengezet, kan aan dit relaas geen geloof worden gehecht. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan verzoekers blote beweringen dat zijn ontslag, dit is zijn overdracht naar de actieve reserve op eigen verzoek, een vals stuk betreft.

Verder legt verzoeker een overzicht voor van zijn bankafschriften, opgevraagd op 29 december 2017, waarmee hij wil aantonen dat hij wel degelijk tot december 2017 actief was in het Venezolaanse leger, aangezien hij nog stortingen van de Venezolaanse overheid heeft ontvangen tot 21 december 2017 (CGVS gehoorverslag 2, p. 3; AD CGVS, stuk 16, map met documenten, nr. 13).

De Raad maakt hierbij volgende bedenkingen.

Indien men de moeite zou hebben genomen om een vals stuk op te stellen waaruit blijkt dat zijn ontslag op 12 oktober 2017 zou zijn aanvaard, zoals verzoeker beweert, dan is het niet logisch dat men verzoeker nog een loon zou storten tot 21 december 2017. Deze vaststelling ondermijnt aldus verder verzoekers blote bewering over het vals stuk inzake zijn ontslag.

In zoverre verzoeker volhoudt dat hij daadwerkelijk door de Venezolaanse overheden wordt gezocht voor zijn desertie uit het leger op 1 december 2017, strookt dit niet met het feit dat diezelfde overheid drie weken later, dit is op 21 december 2017, nog geld op zijn rekening heeft gestort. Dat die rekening op het moment van zijn opzoeking, dit is op 29 december en dus acht dagen later, nog steeds niet was geblokkeerd blijkt uit de vaststelling dat er op diezelfde dag nog een overschrijving is gebeurd met het geld dat op die rekening stond. De Raad treedt de commissaris-generaal bij in het besluit dat de voorgelegde rekeninguittreksels geenszins verzoekers verklaringen omtrent zijn desertie kunnen ondersteunen. Evenmin blijkt daaruit dat zijn rekening werd geblokkeerd door de Venezolaanse autoriteiten, zoals hijzelf beweert (CGVS gehoorverslag 2, p. 3-4).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift en aan de hand van de bijgevoegde stukken 6 en 7 nog tracht uit te leggen dat hij pas na zes dagen afwezigheid als deserteur kan worden beschouwd, dit is vanaf 9 december 2017, en dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met de traagheid van de bankroete Venezolaanse staat, zijn dit niet meer dan blote beweringen, speculaties en hypothesen die hij geenszins concreet onderbouwt.

Verzoeker tracht nog met kopieën van pagina's uit het logboek van zijn militaire eenheid aan te tonen dat er een officieel order is gegeven om hem te arresteren voor landverraad (CGVS gehoorverslag 2, p. 5). In zijn verzoekschrift houdt verzoeker voor dat deze kopieën wel degelijk een datering bevatten in militaire wijze, met name dag-uur-maand-jaar. In zoverre kan worden geloofd dat dit een militaire datering is, dan nog weet verzoeker niet te overtuigen. Vooreerst zijn verschillende van deze pagina's volledig onleesbaar waardoor onmogelijk met zekerheid kan worden achterhaald wat er precies geschreven staat, hetgeen verzoeker niet betwist. Op andere pagina's wordt een aantal keer opgeschreven dat verzoeker te laat was. Eerst 24 uur, vervolgens 72 uur en dan 120 uur. De Raad treedt de commissaris-generaal bij in de vaststelling dat het evenwel onduidelijk is op welke data deze vaststellingen plaatsvonden en voor welke taak verzoeker zich precies te laat had aangemeld. Verzoeker tracht in zijn verzoekschrift en aan de hand van geannoteerde kopieën van het logboek, gevoegd als stukken 8 (a) tot (l), aan te tonen dat het data betreffen in december 2017. Het lukt de Raad

evenwel niet om uit deze data te ontcijferen op de kopieën die verzoeker oorspronkelijk bij het CGVS voorlegde.

Weliswaar kan uit de kopieën van het logboek worden opgemaakt dat op 17 januari 2018 werd genoteerd dat verzoeker op 12 oktober 2017 op eigen verzoek naar de actieve reserve werd overgeplaatst, maar uit deze enkele vermelding blijkt niet dat verzoeker daarvoor als deserteur zou zijn beschouwd.

Tevens kan worden gelezen dat de majoor L.B.A. de opdracht gaf aan het lokale kantoor van SAIME in San Cristobal om verzoekers migratiebewegingen na te gaan. In het verzoekschrift stelt verzoeker dat deze opdracht dateert van 19 december 2017, doch dit is niet helemaal leesbaar in de kopieën die aan het CGVS werden bezorgd. Wat er ook van zij, volgens verzoekers verklaringen was hij bevriend met majoor L.B.A. en was het ook deze majoor die hem waarschuwde op 1 december 2017 dat ze hem zouden vermoorden (CGVS gehoorverslag 2, p. 13 en 15), hetgeen moeilijk verenigbaar is met het gegeven dat deze bevriende majoor de opdracht zou hebben gegeven om verzoeker op te sporen.

Volgens informatie in het administratief dossier blijkt verder dat SAIME een administratieve dienst is, belast met identificatie, migratie en buitenlanders (AD CGVS, stuk 17, map met landeninformatie, nr. 25). Verzoeker toont in zijn verzoekschrift niet anders aan.

Ook na een gecombineerde lezing van de Código Orgánico de Justicia Militar met de pagina's van het logboek, besluit de Raad dat het geheel van bovenvermelde bevindingen maakt dat de voorgelegde kopieën van het logboek geenszins vermogen verzoekers bewering dat er in Venezuela een officieel order is gegeven om hem te laten arresteren voor landverraad omwille van zijn desertie te ondersteunen. Daar kan nog aan worden toegevoegd dat de voorgelegde pagina's uit het logboek allemaal kopieën zijn die geen waarborg bieden inzake authenticiteit. Verzoeker stelt dan wel dat hij heel ver zou moeten zijn gegaan om deze documenten te falsificeren, maar betwist in wezen niet dat de authenticiteit ervan niet kan worden gegarandeerd nu het enkel kopieën betreffen. De bewijswaarde ervan is dan ook zeer gering. Voorts merkt de Raad op dat verzoeker wel degelijk werd bevraagd over deze pagina's uit het logboek, in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt beweerd (CGVS gehoorverslag 2, p. 5).

Bijkomend wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd: "Hierbij moet eveneens nog worden opgemerkt dat uw vader tijdens zijn persoonlijk onderhoud toegaf dat hij niet wist of u gedeserteerd bent uit het leger of dat uw zelfgevraagd ontslag uit de actieve dienst bij de Venezolaanse strijdkrachten werd aanvaard (CGVS 19/13629, p. 12). Dit is bijzonder frappant. Te meer daar uw vader beweert dat hij anderhalve maand na uw vertrek uit Venezuela twee keer werd benaderd door militairen die naar u vroegen en dat hij in december 2018 twee keer werd opgepakt door de Venezolaanse inlichtingendiensten die u vroegen waar u zich bevond (CGVS 19/13629, p. 8-9). Dat uw vader, die na zijn aankomst in België bij u en uw gezin is komen wonen, op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS nog steeds niet bleek te weten wat nu precies de oorzaak was van uw vertrek uit Venezuela en zo klaarblijkelijk ook geen enkel zicht had op de achterliggende reden van de problemen die hij na uw vertrek zelf met de Venezolaanse inlichtingendiensten heeft gekend, doet verder afbreuk aan uw voorgehouden problemen met de Venezolaanse autoriteiten.

Dat uw vader compleet onwetend is over de exacte reden van uw vertrek uit Venezuela valt overigens moeilijk te rijmen met uw bewering dat uw broer, die in hetzelfde gebouw woonde als u en uw vader, geen contact meer met u wil omdat hij vreest dat uw problemen in Venezuela ook voor problemen zouden kunnen zorgen voor zijn eigen gezin (CGVS 2, p. 4 en 22)."

Verzoeker verwijst naar wat hij reeds heeft gesteld over de slechte relatie met zijn vader en zijn fragiele gezondheid, maar gelet op wat reeds werd besproken in punt 4.1.6. in fine kan dit geen afbreuk doen aan bovenvermelde bevindingen.

Verzoeker heeft tenslotte nog een lijst voorgelegd met gearresteerde militairen die worden beschuldigd van verraad (CGVS gehoorverslag 2, p. 5), waarvan hij in het verzoekschrift stelt dat dit slecht een voorbeeld is van wat hem kan overkomen in geval van terugkeer als deserteur. Uit wat voorafgaat blijkt echter dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat hij deserteerde uit het leger en wordt gezocht voor landverraad en dat dit document verder geen enkele verwijzing naar zijn persoon bevat.

5.2. Verzoeker verklaart in tweede orde dat hij sinds 2015 betrokken was bij de oppositiebeweging Primero Justicia en dat hij informatie over de bewegingen van legerkonvooien aan die organisatie doorspeelde zodat ze die voertuigen konden tegenhouden (CGVS gehoorverslag 1, p. 5).

Op basis van alle objectieve landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, blijkt dat de zittende Venezolaanse regering en de oppositie zijn verwickeld in een heftig gevecht om de macht en dat er sprake is van een institutionele dualiteit, waarbij Venezuela twee presidenten (Maduro en Guaidó)

en twee parlementen heeft (EASO "Venezuela Country Focus", augustus 2020, p. 21 e.v.; COI Focus "Venezuela. Situatieschets", 15 mei 2020, p. 6-11). Daarnaast heeft de regering van president Maduro sinds 2014 tevens te maken met grootschalige protesten als gevolg van de economische, politieke, sociale en veiligheidssituatie in het hele land.

De verwerende partij bevestigt in de aanvullende nota dat na de staatsgreep van 30 april 2019 de repressie van tegenstanders van het Venezolaanse regime weer toenam. Uit het EASO-rapport blijkt dat er heden in Venezuela sprake is van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering, waarbij tevens geweld gebruikt wordt door de Venezolaanse veiligheids- en ordediensten, het leger alsook de colectivos (EASO, p. 50 e.v.).

Dit zogenaamde politieel geweld viseert veelal burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder zij die kritisch zijn tegen de overheid (zie EASO, p. 50 e.v. 'targeted profiles' en p. 95-106 'colectivos'; COI Focus, p. 12-14). EASO identificeert hierbij een aantal profielen die in het kader van deze repressie worden gevisieerd: leden van de politieke oppositie, mensenrechtenverdedigers en sociale activisten, demonstranten, ambtenaren en vakbondslid die kritisch zijn tegen de regering, dissidente onderwijzers en opvoeders, militaire dissidenten, kritische journalisten en personen werkzaam voor de media, inheemse volkeren, personen die zich kritisch uitlaten op sociale media en gezondheidswerkers die zich kritisch uitlaten.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de Venezolaanse regering, al dan niet met hulp van de colectivos, de massademonstraties en betogingen die sinds 2014 plaatsvinden, hardhandig de kop tracht in te drukken. Daarbij wordt disproportioneel geweld tegen de demonstranten en zelfs toevallige omstaanders gebruikt, waarbij soms doden vallen. Er vinden ook willekeurige arrestaties plaats als signaal en afschrikking, soms gepaard met ernstige mishandeling in de gevangenis, waarbij niet alleen zij die de leiding hebben genomen bij betogingen slachtoffer kunnen worden. Dit politieel geweld vindt plaats zowel tijdens de demonstraties als kort daarna. Tevens worden armere wijken en/of jonge mannen gevisieerd wegens hun zichtbare deelname aan de betogingen en/of hun kritiek.

De meest recente landeninformatie geeft aan dat zowel personen met een hoog of laag profiel omwille van hun kritiek of verzet slachtoffer kunnen worden van repressie (Ambtsbericht, p. 38-39 'risico voor low-level demonstranten en opposanten', p. 59-60; EASO, p. 52).

In de landeninformatie kan evenwel niet worden gelezen dat er sprake zou zijn van een systematische vervolging van personen louter omwille van hun rol in de oppositie, vanwege hun kritiek of omwille van hun deelname aan demonstraties of betogingen tegen het Venezolaanse regime. Veeleer blijkt dat het risico op vervolging naargelang het profiel en de individuele omstandigheden kan verschillen.

De Raad herinnert er dan ook aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker valt onder een bepaald profiel of in mindere of meerdere mate politiek actief was, niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak. Het is aan een verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Het risico moet individueel en dus in concreto aannemelijk worden gemaakt. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela.

5.2.1. Voor wat betreft verzoeker zijn er verschillende incoherenties in zijn verklaringen waardoor hij zijn beweerde betrokkenheid bij die oppositiebeweging niet aannemelijk maakt.

Verzoeker heeft vooreerst op de DVZ verklaard dat hij nooit actief is geweest binnen een organisatie, vereniging of partij (AD CGVS, stuk 14A, Vragenlijst CGVS, vraag 3.3), terwijl hij op het CGVS plots vermeldt dat hij al een tiental jaar aanhanger was van Primero Justicia en actief met hen samenwerkte (CGVS gehoorverslag 1, p. 5; CGVS gehoorverslag 2, p. 19). Verzoekers betoog in het verzoekschrift dat dit geen tegenstrijdigheid betreft omdat hij nooit lid is geweest van een politieke partij hetgeen hij niet mag als militair, doet geen afbreuk aan bovenvermelde bevindingen die niet zozeer betrekking hebben op een lidmaatschap of aanhang van een politieke partij maar wel op zijn actieve samenwerking en betrokkenheid bij Primera Justicia. Het is over dit element dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd.

Verder wordt in de bestreden beslissing nog op goede gronden aangevoerd: "Hierbij is het ook opmerkelijk dat uw vader, met wie u in hetzelfde gebouw woonde, en die volgens uw verklaringen al 10

à 15 jaar officieel lid was van *Primero Justicia* (CGVS 1, p. 5), volledig onwetend was over uw betrokkenheid bij die partij. Zo gaf hij aan dat u niet politiek actief was en dat u, voor zover hij daarvan op de hoogte was, geen contacten had met een politieke partij. Hij voegde daar nog aan toe dat militairen altijd apolitiek zijn (CGVS 19/13629, p. 13). Overigens verklaarde uw vader zelf dat hij, in tegenstelling tot wat u had beweerd, nooit een lidkaart van *Primero Justicia* of de afdeling *Voluntad Popular* heeft gehad. Hij ontkende ook ooit activist te zijn geweest voor één van die bewegingen. Over zijn politieke interesse gaf hij enkel aan dat hij geneigd was om de ideeën van *Voluntad Popular* te volgen en dat jullie bij verkiezingen steeds tegen de regering stemden (CGVS 19/13629, p. 13). Dat u incoherente verklaringen aflegt over de betrokkenheid van u en uw familie bij *Voluntad Popular* doet in zeer zware mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden activiteiten voor die beweging." Verzoeker laat deze terechte motieven geheel ongemoeid.

Ook verzoekers verklaringen over de concrete acties die hij heeft ondernomen voor *Primero Justicia* zijn weinig aannemelijk, zoals in de bestreden beslissing terdege wordt gemotiveerd:

"Zo stelt u aanvankelijk dat u contact had met de leiders van *Primero Justicia* en dat u die beweging op de hoogte bracht van de routes van militaire konvooien zodat hun aanhangers die voertuigen konden tegenhouden (CGVS 1, p. 5). Ook tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaart u dat u *Primero Justicia* verwittigde wanneer het leger zou uitrukken naar bepaalde betogingen zodat ze zouden oppassen. Maar ondanks uw waarschuwing bleven ze toch betogen. Meer nog, u stelt dat aanhangers van *Primero Justicia* zelfs aanvallen uitvoerden op legerkonvooien nadat u hen over de route van de voertuigen had getipt. Zo geeft u zelf het voorbeeld van uw bataljon dat vuilnis, achtergelaten door betogers, moest gaan opruimen. U wist toen waar de militaire voertuigen zouden passeren. De opposanten vielen toen aan met stenen, stokken en Molotovcocktails. Op die manier werden veel militaire voertuigen aangevallen en verbrand (CGVS 2, p. 19-20). Gevraagd of er ooit militairen gewond geraakt zijn of gestorven zijn bij die acties, antwoordt u vreemd genoeg dat de militairen ergens anders naar toe gingen wanneer ze werden aangevallen door stenen. Ze verlieten hun voertuigen en vluchtten naar de bergen. En terwijl hun auto's daar geparkeerd stonden, werden die in brand gestoken door betogers. Op basis van uw informatie zouden twee dergelijke aanvallen zijn uitgevoerd. Beide aanvallen vonden plaats in september 2017 (CGVS 2, p. 20). Uw verklaringen overstijgen evenwel nauwelijks het anekdotische. Bovendien is het niet aannemelijk dat militairen, wanneer hun voertuig bekogeld wordt met stenen, geen weerwerk bieden, meteen dit voertuig verlaten en wegvluchten naar de bergen. Gevraagd naar wat u ervan vond dat collega's van u werden aangevallen door informatie die u had verspreid, stelde u dat u zich daar niet goed bij voelde, maar dat een aanval van het leger op de betogers was voorkomen door de informatie die u had doorgegeven (CGVS 2, p. 20). Deze bewering is erg opmerkelijk aangezien u even voordien nog aangaf dat dit konvooi op weg was om vuilnis te ruimen dat achtergelaten was door betogers. Toen u er bovendien op werd gewezen dat die acties niet zonder risico waren en dat er collega's van u, die net zoals u het beste voorhadden met de bevolking, getroffen konden worden door die acties, stelde u dat dergelijke collega's ervan op de hoogte waren dat de betogers informatie hadden gekregen. En dat ze op basis van die informatie meteen zouden weglopen wanneer de betogers hen aanvielen (CGVS 2, p. 20-21). Deze stelling haalt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder onderuit. Dat u niet alleen opposanten op de hoogte bracht van de locaties van militaire konvooien, maar dat u ook gelijkgezinde militairen in die konvooien inlichtte over de informatie die u had doorspeeld aan de opposanten en hen meedeelde dat ze op basis van die informatie waarschijnlijk aangevallen gingen worden, raakt kant noch wal. Het is geenszins geloofwaardig dat u zelf aan collega's ging meedelen dat u informatie had doorspeeld aan opposanten waardoor u die collega's waarschijnlijk in gevaar bracht. Het is compleet onwaarschijnlijk dat die collega's zomaar zouden tolereren dat u hun fysieke integriteit in gevaar bracht door de route van hun konvooi door te geven aan gewapende opposanten. Door dergelijke informatie mee te delen aan collega's, en de facto toe te geven dat u geheime militaire informatie doorspeelde aan opposanten van het regime, liep u immers een enorm risico om ontmaskerd te worden als informant. Het is geenszins geloofwaardig dat u bereid was om een dergelijk risico te lopen voor een organisatie waarvan u naar eigen zeggen niet meer dan een aanhanger was."

In zijn verzoekschrift tracht verzoeker verder verduidelijking te geven over de context waarin hij en zijn bataljon tussenkwamen in de betogingen. De Raad stelt vast verzoeker met dit betoog een verklaring tracht te bieden voor vastgestelde tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden, maar dit betreft echter een post-factum verklaring, die duidelijk na reflectie is tot stand gekomen en geen afbreuk doet aan de voormelde bevindingen. Waar verzoeker in het verzoekschrift nog betoogt dat de wegroute van het leger niet topgeheim was, ondergraaft hij verder de aannemelijkheid van zijn voorgehouden activiteiten voor *Primero Justicia* daar hij hiermee zelf aangeeft dat zijn informatie in wezen niet noodzakelijk was.

Dat verzoekers verklaringen over zijn activiteiten voor Primero Justicia geenszins aannemelijk zijn, blijkt verder uit de verklaringen die hij heeft afgelegd over zijn contacten bij die beweging, zoals in de bestreden beslissing terdege wordt gemotiveerd:

“ Waar u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud nog aangaf dat u in contact stond met de leiders van die beweging (CGVS 1, p. 5), stelt u tijdens het tweede onderhoud dat u die informatie doorgaf aan Franklin Peñalosa. Wanneer wordt doorgevraagd over die persoon blijkt u er evenwel niet van op de hoogte wat zijn precieze functie is binnen die partij. U kunt enkel meedelen dat hij uw buur is en al 10 à 15 jaar actief is binnen Primero Justicia (CGVS 2, p. 21-22). Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat u betrokken was bij Primero Justicia en hen informatie hebt doorspeeld over militaire konvooien. Bovendien hebt u op geen enkel moment aangegeven dat de Venezolaanse autoriteiten op de hoogte waren van deze activiteiten en dat u in geval van terugkeer naar Venezuela vreest voor vervolging omwille van uw activiteiten als informant voor Primero Justicia (CGVS 1, p. 5; CGVS 2, p. 23).” Ook deze bevindingen laat verzoeker geheel ongemoeid.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, zijn er geen aanwijzingen dat verzoeker bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van zijn politieke overtuiging.

5.2.2. Verzoekers echtgenote legt nog een attest voor van de beweging Movimiento Libertador waaruit blijkt dat ze zich op 16 juli 2017 heeft uitgesproken tegen een actie van de Venezolaanse overheid om de uitslag van de parlementsverkiezingen naast zich neer te leggen (gehoorverslag verzoekster, p. 15).

Ze was echter nooit politiek actief, was geen lid van een politieke organisatie en heeft nooit deelgenomen aan betogingen (gehoorverslag echtgenote, p. 6). Verzoekers echtgenote haalt aan dat ze naast de problemen die zij en verzoeker hebben gekend omwille van verzoekers situatie bij het leger, geen andere persoonlijke problemen heeft ondervonden (gehoorverslag echtgenote, p. 9).

Uit haar verklaringen blijkt geenszins dat zij voor haar komst naar België werd vervolgd door de Venezolaanse autoriteiten omwille van haar politieke opinie.

Daar zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat ze voor haar komst naar België op enige wijze in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het door haar onderschreven pamflet van Movimiento Libertador niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten.

In casu, de individuele omstandigheden van verzoekers echtgenote samen met de huidige algemene situatie in Venezuela in acht genomen, blijken geen concrete aanwijzingen dat zij of verzoeker bij terugkeer problemen zal ondervinden met de Venezolaanse overheden of andere actoren omwille van haar politiek engagement dat uiterst beperkt is. Ook hier zijn er geen indicaties aanwezig dat de echtgenote bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van haar politieke overtuiging.

Verzoekers betoog dat de vrees van zijn echtgenote moet worden onderzocht in samenhang met zijn problemen als deserteur, kan niet leiden tot een andere conclusie, nu verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij daadwerkelijk uit het leger deserteerde.

5.2.3. De verwijzing naar twee recente arresten van de Raad die bescherming bieden aan de betrokken Venezolaanse verzoekers omwille van hun politiek profiel, kan niet tot een ander besluit leiden aangezien de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de geciteerde rechtspraak geenszins identiek zijn aan deze in voorliggende zaak, zodat in casu niet blijkt dat dezelfde conclusie zou moeten worden getrokken.

5.3. In de eerste aanvullende nota brengt verzoeker twee documenten aan, waaronder een aangifte bij de politie uit 2019 waarbij verdere precieze datering ontbreekt. Hij wil hiermee aantonen dat hij slachtoffer is geweest van een diefstal in zijn woning in Venezuela, met name werd zijn computer gestolen, en dat de burens voortdurend werd gevraagd wie daar woonde. Verzoeker meent dat deze gebeurtenis zijn relaas dat hij wordt gezocht in Venezuela kracht bijzet.

De Raad kan verzoeker hierin niet bijtreden. In deze documenten kan niet meer worden gelezen dan dat er werd ingebroken in zijn woning, dat zijn laptop werd gestolen en dat zijn burens werden bevrraagd over wie daar woonde. In zoverre verzoeker deze gebeurtenis tracht te verbinden aan zijn vluchtrelaas, herhaalt de Raad dat zijn relaas niet aannemelijk noch geloofwaardig wordt geacht. Door verder te bouwen op dit onaannemelijk relaas, maakt verzoeker zijn hypothese over de reden voor de inbraak in zijn woning evenmin aannemelijk. Uit deze twee documenten kan nergens concreet worden afgeleid dat deze inbraak er enigszins op wijst dat hij wordt gezocht in Venezuela.

In een tweede aanvullende nota voegt verzoeker een verzoek tot onderzoek toe dat zou zijn gevolgd op de politie-aangifte. Verzoeker heeft het hier plots over een "illegale occupatie van het huis" door onbekenden en hij verwijst naar een klacht ingediend tegen deze onwettige bezetting die hij bij zijn eerste aanvullende nota voegde. Zulke klacht werd echter niet gevoegd aan de eerste aanvullende nota, enkel een klacht omwille van inbraak en diefstal. Nergens in de documenten die verzoeker bij zijn aanvullende nota's voegt, wordt melding gemaakt van een illegale bezetting van zijn huis. Waarop verzoeker zich dan baseert om te stellen dat er een illegale bezetting is van zijn huis, daar heeft de Raad het raden naar. In het verzoek tot onderzoek wordt enkel gesproken over het uitvoeren van een telling van de personen die in het gebouw verblijven. Gelet op verzoekers tegenstrijdige verklaringen omtrent de documenten die hij voegt bij zijn aanvullende nota's, die overigens enkel kopieën betreffen zodat de authenticiteit ervan niet is gewaarborgd, besluit de Raad dat deze documenten zeer weinig bewijswaarde hebben en, gelet op wat voorafgaat, niet opwegen tegen het reeds onaannemelijk bevonden vluchtrelaas. Het zijn dan ook geen nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dat de klacht werd ingediend door verzoekers nicht, hetgeen een loutere bewering is, en dat het adres overeenkomt met wat hij opgaf als zijn thuisadres tijdens zijn gehoren, doet hieraan geen enkele afbreuk.

Verzoekers verwijzing naar een arrest van de Raad met betrekking tot afpersing, een fenomeen dat veelvuldig voorkomt in Táchira, en de veiligheidssituatie in deze deelstaat, is louter algemeen van aard, heeft geen betrekking op zijn persoon en volstaat niet om in concreto aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt vervolgd of geïsoleerd omdat hij zou hebben geweigerd om een coördinerende rol op zich te nemen bij het neerslaan van mogelijke betogingen bij de verkiezingen op 30 juli 2017 met de hulp van vier colectivos, omwille van een beweerd desertie of omwille van zijn politieke overtuiging of die van zijn echtgenote. Verzoeker dient zulks in concreto aannemelijk te maken en slaagt hierin niet, gelet op zijn onaannemelijke en ongeloofwaardige verklaringen ter zake.

Verzoeker houdt in zijn tweede aanvullende nota nog voor dat hij als militair en deserteur over een kwetsbaar profiel beschikt en behoort tot een specifieke doelgroep van de repressie. De Raad stelt vast dat de door verzoeker aangehaalde informatie, met name UN Human Right's Council, Detailed findings of the independent international fact-finding mission on the Bolivarian Republic of Venezuela van 15 september 2020, betrekking heeft op militairen die worden verdacht of beschuldigd van rebellie, coups, samenzweringen alsook militaire dissidenten of militairen die als kritisch ten aanzien van het Maduro-regime worden gezien. De Raad herhaalt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij heeft geweigerd een coördinerende rol op zich te nemen bij het neerslaan van mogelijke betogingen bij de verkiezingen op 30 juli 2017 met de hulp van vier colectivos en omwille daarvan problemen heeft ondervonden, noch aannemelijk maakt dat hij daadwerkelijk zou zijn gedeserteerd en evenmin aannemelijk maakt dat hij omwille van zijn politieke overtuiging of die van zijn echtgenote problemen zal ondervinden bij terugkeer. Aldus blijkt niet, gelet op zijn individuele omstandigheden, dat verzoeker beschikt over een kwetsbaar profiel of behoort tot een specifieke doelgroep.

5.4. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas of wanneer dit relaas niet aannemelijk wordt geacht, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, blijkt niet.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Gelet op het gegeven dat zijn vluchtrelaas en vluchtmotieven niet geloofwaardig noch voldoende aannemelijk werden gemaakt, kan verzoeker zich hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geïdendeerd.

6.2. Wat betreft artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, verwijst verzoeker naar de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela en de gezondheidszorg aldaar.

De Raad herinnert eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat “vervolgning in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

- a) de Staat;
- b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;
- c) niet-overheidsactoren (...).”

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, doch louter het gevolg is van een complexe situatie met verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad er nogmaals op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen, zoals onder punt 4 reeds uitgebreid besproken. Verzoeker toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

In de bestreden beslissing wordt overigens nog terecht gewezen op het volgende: “Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijk en vernederende behandeling’ loopt. U stelt dat u sinds 2015 door uw werk bij het leger onvoldoende tijd had om eten of medicijnen te vinden voor uw gezin en daarom ontslag wou nemen (CGVS 2, p. 8 en 23). Aangezien u niet langer actief bent bij het

leger, zal die situatie zich niet opnieuw voordien in geval van terugkeer naar Venezuela. Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat u samen met uw broer de eigenaar bent van een woning in San Cristobal, bestaande uit drie aparte wooneenheden (CGVS 1, p. 4). Uw vader heeft terreinen verkocht om de vliegtuigtickets van u, uw vrouw en jullie kinderen te betalen (CGVS 2, p. 23-24). Uw broer is de eigenaar van een boerderij (CGVS 19/13629, p. 4-5). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.”

Met de loutere verwijzing naar de socio-economische en humanitaire crisis in Venezuela brengt verzoeker geen afdoende concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn levensomstandigheden in dat land.

6.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risico-analyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, oordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie op ex nunc basis als volgt.

Uit het geheel van de objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, bij verzoekschrift, verweernota en aanvullende nota's, besluit de Raad dat Venezuela wijdverspreid geweld kent dat voornamelijk politieel dan wel crimineel geweld betreft. Dit patroon van crimineel geweld en politieel geweld is sterker aanwezig in bepaalde delen van Venezuela, met name de deelstaten Sucre, Aragua Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia, zoals Zulia, Tachira, en Apure, en in de zuidelijke deelstaten Amazonas en Bolivar.

Uit het geheel van de objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, besluit de Raad dat Venezuela wijdverspreid geweld kent dat voornamelijk politieel dan wel crimineel geweld betreft en dat naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden gevisieerd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit gemeenrechtelijk crimineel geweld of politieel geweld wordt op individuele basis gepleegd. Dit politieel en crimineel geweld kadert aldus niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden en is bovendien in wezen niet willekeurig van aard (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolivar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. De controle over territorium, de vele illegale grensovergangen tussen Venezuela en Colombia ('trochas') en de drugshandel, smokkel, mensenhandel en afpersing van vooral Venezolaanse migranten die deze wegen gebruiken alsook de controle over de illegale ontginning van mijnen en de minerale rijkdom, is daarbij de inzet. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten.

Het aantal gewapende confrontaties en de doden die daarbij vallen, worden door verschillende middenveldorganisaties bijgehouden en gedocumenteerd (COI Focus "Venezuela. Situatieschets", 15 mei 2020, p. 26-34; EASO "Venezuela Country Focus", augustus 2020, p. 20-21, 76-94).

De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest Diakité.

Het bestaan van een gewapend conflict leidt er op zich niet toe dat de voorwaarden van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn voldaan maar kan slechts leiden tot de toekenning van subsidiaire

bescherming indien dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig geweld (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

In casu is verzoeker afkomstig uit de deelstaat Táchira. Aldus gaat de Raad na of er bij het gewapend conflict in de deelstaat Táchira willekeurig geweld wordt gebruikt.

In 2019 vielen er 1850 doden in de grensregio (Amazonas, Bolívar, Táchira, Falcón, Zulia en Apure) waarvan 692 personen in niet minder dan 484 gewapende confrontaties (EASO, p. 76). De cijfers maken geen onderscheid tussen de strijdende partijen en gewone burgers; evenmin zijn er aparte cijfers voor de deelstaat Táchira.

Er wordt niet ontkend dat deze gewapende confrontaties invloed hebben op het dagelijks leven van de burgerbevolking in de deelstaat Táchira. De gewapende confrontaties leiden ook tot gedwongen (tijdelijke) verplaatsingen van de burgerbevolking en intern ontheemden, zoals op 18-22 juni 2019 alsook midden februari en op 22 april 2020 in Boca de Grita. Gedwongen rekrutering is een neveneffect van deze gewapende confrontaties. Burgers raken ook verzeild in deze gewapende confrontaties.

Evenwel, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, blijkt uit de landeninformatie niet dat tijdens deze gewapende confrontaties tussen de gewapende groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse Staat, strijdmethoden of tactieken worden gebruikt die de kans op burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen. Er kan dan ook worden aangenomen dat het aantal doden tijdens deze gewapende confrontaties voornamelijk valt bij de strijdende partijen en in minder mate onder bij niet-strijdende burgers. Nergens uit de landeninformatie die door beide partijen wordt aangebracht blijkt immers dat het geweld dat in het kader van het gewapend conflict in de deelstaat Táchira wordt gebruikt, resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd. Evenmin blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen.

De Raad besluit dat, rekening houdend met de aard en de schaal ervan, het geweld ten gevolge van het gewapend conflict in de deelstaat Táchira niet van die aard is dat het als willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd.

Verzoeker brengt geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. De door verzoeker in het verzoekschrift en de aanvullende nota aangehaalde informatie is immers verouderd of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Venezuela, en de deelstaat Táchira, is gesteund.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in de deelstaat Táchira, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

6.4. Aldus toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing terdege vastgesteld dat de ongeloofwaardigheid van de problemen van verzoekers zoon wordt bevestigd door verzoekers eigen verklaringen:

“Zo verklaart u – ondanks herhaaldelijk aandringen - helemaal niet te weten wat uw zoon en zijn gezin hebben meegemaakt in Venezuela (notities persoonlijk onderhoud, p. 10-12). Dit is erg verbazend, aangezien uw zoon en zijn echtgenote ernstige feiten aanhaalden: in juli 2017 zou een huis waar uw kleinzoon zich bevond aangevallen zijn met gewerschoten, er zouden regelmatig mensen dreigende bezoeken gebracht hebben aan het huis van uw zoon, en er zou zelfs een doodsbedreiging geuit zijn ten aanzien van uw zoon. Dat uw zoon u helemaal niets over deze problemen zou hebben verteld is niet aannemelijk. U woonde in Venezuela namelijk in hetzelfde huis als uw zoon, u op de tweede verdieping en [J.A.] op het gelijkvloers (notities persoonlijk onderhoud, p. 4). U verklaart wel dat [J.A.] in Maracaibo in het Noorden werkte en dat u bijkluste in Piñal in het Zuiden en dat jullie daardoor niet veel contact hadden (notities persoonlijk onderhoud, p. 10), maar toch gebeurden verschillende vervolgingsfeiten aan uw huis of toch in de buurt daarvan en zou u daar normaal gezien wel echo's van hebben opgevangen. Daarenboven blijkt later in het gehoor dat uw zoon de laatste twee jaar wel in gewoon in hetzelfde huis als u in San Cristobal woonde. U verklaart echter dat jullie nooit over zaken van het werk spraken (notities persoonlijk onderhoud, p. 11). Ook in België woont u op hetzelfde adres

als uw zoon. U had en hebt dus nauw contact met uw zoon. Dat uw zoon dergelijke belangrijke feiten – als bijvoorbeeld een aanslag op zijn zoon en een doodsb bedreiging - voor u zou verborgen houden is gewoon niet waarschijnlijk, temeer daar u omwille van zijn problemen tweemaal zou zijn aangehouden. U verklaart hierover dat u denkt dat uw zoon psychologische problemen heeft door wat er gebeurd is in Venezuela en erg gesloten is (notities persoonlijk onderhoud, p. 10-12). Deze uitleg is niet voldoende om te verklaren waarom uw zoon essentiële feiten, die bovendien een weerslag hebben op uw veiligheid, niet aan u zou vertellen. Zelfs indien uw zoon werkelijk zo gesloten is, zou het logisch zijn dat zijn vrouw u toch iets zou vertellen of dat u zelf iets zou hebben gemerkt van de problemen in Venezuela. Uw zoon en zijn gezin werden immers lastig gevallen aan hun woonst. Aangezien u in hetzelfde gebouw woonde, zou het dan ook logisch zijn dat u daarvan toch iets had gezien of opgevangen. U hebt echter, buiten de bezorgdheid van uw zoon, nooit iets opgemerkt of geobserveerd (notities persoonlijk onderhoud, p. 11) en ook niet aan uw schoondochter gevraagd wat er gebeurd is. Gevraagd naar de reden waarom u dat niet gedaan heeft verklaart u dat u met uw advocaat erover hebt gesproken, dat zij u heeft verteld dat er een incident is geweest met uw kleinzoon en een schot van een vuurwapen, en dat u erg bezorgd bent en denkt dat uw zoon psychologische steun nodig heeft (notities persoonlijk onderhoud, p. 20-21). Deze uitleg verklaart vooreerst niet waarom u niets hebt gevraagd aan uw schoondochter. Het is ten tweede wel erg vreemd dat u van uw advocaat zou hebben vernomen dat men probeerde uw kleinzoon te beschieten in Venezuela, terwijl u bij de protagonisten van dit verhaal, uw zoon en zijn gezin, in België verblijft. Betreffende het vertrek van uw zoon uit de Venezolaanse strijdkrachten is het trouwens frappant dat u niet weet of hij deserteerde of dat zijn ontslag aanvaard werd (notities persoonlijk onderhoud, p. 12). Ook dit is belangrijke informatie, waarvan verwacht kan worden dat [J.Al.] ze met u zou delen.”

Verzoeker tracht zijn onwetendheid over de problemen van zijn zoon te verschonen door te verwijzen naar zijn slechte relatie met zijn zoon. De verwerende partij wordt bijgetreden waar zij in de nota met opmerkingen betoogt dat uit nalezing van de persoonlijke onderhouden van verzoeker en van zijn zoon niet blijkt dat zij een gespannen relatie hadden. Zo woonden ze in hetzelfde huis in Venezuela, de zoon stuurde geld naar verzoeker, zijn vader, die nog in Venezuela verbleef en verzoeker maakte documenten over aan zijn zoon ter staving van zijn asielpcedure in België (gehoorverslag zoon 20 november 2018, p. 6 en 22-23). Hoewel verzoeker in zijn persoonlijk onderhoud stelt dat hij en zijn zoon niet zoveel contact hadden (gehoorverslag verzoeker, p. 10), houdt dit geenszins in dat zij op een dermate gespannen voet zouden leven dat verzoeker niet op de hoogte zou zijn van de problemen van zijn zoon, te meer daar verzoeker om dezelfde reden besloot Venezuela te verlaten. Dat verzoeker en zijn zoon louter om financiële redenen zouden hebben samengewoond, hetgeen niet meer is dan een loutere bewering, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Redelijkerwijze neemt de Raad aan dat verzoeker niet elk detail van de problemen van zijn zoon kent, doch niet dat hij helemaal in het ongewisse is over de exacte vluchtaanleiding van zijn zoon uit Venezuela. Van verzoeker, die stelt dat hij vreest voor zijn leven omwille van de problemen die zijn zoon kende, mag worden verwacht dat hij zich inlicht over deze problemen. Zijn gebrek aan kennis betreft de kern van zijn vluchtrelaas en brengt de geloofwaardigheid van het relaas ernstig in het gedrang. Verzoeker kan dit alles niet afdoen als een louter subjectieve beoordeling. De stelling dat de slechte relatie tussen hem en zijn zoon, het beroepsgeheim van zijn zoon, de reactie op een traumatische gebeurtenis of de loyaliteit van zijn schoondochter hem verhinderden om kennis te kunnen nemen van deze problemen is allerminst ernstig te noemen en doet geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing.

Bovendien blijkt verzoekers verklaringen over de door hemzelf ondergane vervolging op zich niet geloofwaardig, zoals terdege blijkt uit de bestreden beslissing:

“Betreffende uw tweede arrestatie bevatten ze vooreerst een belangrijke tegenstrijdigheid over de duur van uw aanhouding. U verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud dat u rond vijf à zes uur in de namiddag werd vrijgelaten, toen het begon te schemeren (notities persoonlijk onderhoud, p. 15). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u echter dat uw tweede arrestatie tot tien uur 's avonds duurde (vragenlijst CGVS, p. 1). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid zegt u dat u niet meer weet wat u hebt gezegd maar dat u bij uw tweede arrestatie heel angstig was (notities persoonlijk onderhoud, p. 15). Deze uitleg volstaat niet om de tegenstrijdigheid te verklaren. Deze incoherentie tussen uw opeenvolgende verklaringen over uw tweede arrestatie doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

U verklaart bovendien dat u na de tweede arrestatie nog meerdere keren bij uw thuis overnachtte, om te zorgen dat er geen dieven konden binnenkomen (notities persoonlijk onderhoud, p. 15). U stelde zich hiermee echter bloot aan verdere aanhoudingen. Volgens u was het echter geen optie om bijvoorbeeld aan uw zus [L.], die ook in San Cristobal woont, te vragen om een oogje in het zeil te houden in verband

met mogelijke diefstal, omdat zij het liefst bij haar kinderen en kleinkind overnacht (notities persoonlijk onderhoud, p. 15-16). Deze uitleg overtuigt niet, daar [L.] tijdens uw verblijf in België u ook op de hoogte houdt van hoe het met uw huis gesteld is (notities persoonlijk onderhoud, p. 6). Dat had zij dus ook kunnen doen toen u nog in Venezuela verbleef en vreesde opnieuw gearresteerd te worden. U nam dus een onnodig risico door nog in uw huis te gaan overnachten, en dit doet afbreuk aan de door u verklaarde vrees.

Het is trouwens opvallend dat ze uw zoon bij u thuis zijn komen zoeken anderhalve maand na zijn vertrek, dus begin 2018, en dat u pas eind 2018 werd opgepakt om uitleg te geven over zijn verblijfplaats. Indien het regime werkelijk op intensieve wijze op zoek was naar uw zoon, is het weinig logisch dat ze een jaar wachten om u vragen te stellen over de plaats waar hij zich bevindt. U verklaart hierover dat u niet weet of er tussen de twee bezoeken begin 2018 en de arrestaties nog andere zaken in verband met uw zoon gebeurden, omdat u vreesde dat er iets met u zou gebeuren en daarom enkel sporadisch in uw woning verbleef (notities persoonlijk onderhoud, p. 15). Uw uitleg is niet overtuigend, vooreerst omdat u aan het begin van het interview verklaarde dat u, nadat [J.Al.] Venezuela verliet, verhuisde van uw verdieping op het derde naar het gelijkvloers waar hij woonde (notities persoonlijk onderhoud, p. 4). Met andere woorden, u ging in de ruimte wonen waar [J.Al.] woonde tot zijn vertrek, iets wat risicovol kon zijn voor u als men hem nog kwam zoeken. Daarnaast verklaart u later in het gehoor, wanneer er gevraagd wordt wat nu eigenlijk de precieze aanleiding voor uw vertrek uit Venezuela was, dat het door de problemen van uw zoon kwam en dat de politie praktisch altijd aan uw huis was en dat jullie die overal zagen (notities persoonlijk onderhoud, p. 9). Aangezien u verklaart niets te hebben gemerkt van eventuele problemen van uw zoon voor zijn vertrek, moet u het wel hebben over de periode na zijn vertrek. Over deze periode verklaarde u echter eerder tijdens het interview dat u niet wist of er iets gebeurde tussen de huisbezoeken en de arrestaties, omdat u niet vaak in uw woning verbleef (notities persoonlijk onderhoud, p. 15), wat niet coherent is met uw latere verklaringen over de voortdurende aanwezigheid van politie. Wanneer er u later in het gehoor wordt gevraagd waarom ze u pas een jaar na de verdwijning van [J.Al.] zouden aanhouden, verklaart u dat ze u niet konden vastzetten, omdat u voor de regering werkte en ze nood hadden aan uw diensten (notities persoonlijk onderhoud, p. 16). Dit klopt echter niet, aangezien uw laatste werk voor Corpoelec in juni 2017 deed en een laatste keer door hen gecontacteerd werd in januari 2018 (notities persoonlijk onderhoud, p. 19), terwijl [J.Al.] Venezuela verliet in december 2017. Toen uw zoon het land verliet, werkte u dus al niet meer voor Corpoelec. U kan dus geen verklaring geven voor het feit dat het Venezolaans regime een jaar wachtte alvorens u te ondervragen over uw zoon. Het is, gezien de tijdslijn van uw asielrelaas, trouwens opvallend dat u verklaart in oktober 2018 te hebben beslist Venezuela te verlaten, omdat u enorm hard werd gevolgd en schrik kreeg (notities persoonlijk onderhoud, p. 9), maar dat u wel daarna nog in uw eigen huis verbleef, waar men u makkelijk kon vinden en effectief ook twee keer aanhield. Dit is niet logisch indien u werkelijk beangstigd was door voortdurende aanwezigheid van de ordediensten.

Daarenboven woont uw andere zoon, John Angel, ook nog sporadisch in het huis waar u en [J.Al.] woonden, hoewel hij voornamelijk tijd doorbrengt in een boerderij in een andere regio (notities persoonlijk onderhoud, p. 4). Dat John Angel nog terugkeert naar het huis waar zowel u zelf als [J.Al.] proberen hebben gekend, komt weinig voorzichtig over en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.”

Verzoeker uit voornamelijk kritiek omtrent de vastgestelde tegenstrijdigheid over de duur van zijn detentie, maar gaat er aan voorbij dat dit slechts één van de motieven is op basis waarvan in de bestreden beslissing wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas.

Overigens meent de Raad dat verzoeker er niet in slaagt om de vastgestelde tegenstrijdigheid in een ander licht te stellen. Met zijn betoog dat hij weet dat het donker was toen hij werd vrijgelaten maar het uur van zijn vrijlating niet kent, tracht verzoeker zijn verschillende verklaringen te laten samenvloeien in een nieuwe verklaring maar dit is een post-factum bewering waarmee hij de eerder vastgestelde tegenstrijdigheid niet kan verklaren of weerleggen.

Verder beperkt verzoeker zich tot het louter volharden in en herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen, en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet vermog voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waarmee hij bovenvermelde motivering, die overigens moet worden gelezen in samenhang met de voorgaande vaststellingen, in een ander licht kan stellen dan wel ontkrachten.

De commissaris-generaal concludeert dan ook terecht dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vervolgingsfeiten van zijn zoon en verzoeker zelf zodat deze feiten niet de basis kunnen vormen voor de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

5.2. Verzoeker uit verder nog een vrees voor vervolging omwille van de problemen die hij gekend zou hebben met Corpoelec. De commissaris-generaal motiveert hierover als volgt: *“Uit uw verklaringen blijkt immers niet dat u iets dient te vrezen indien u in de toekomst weigert werk uit te voeren voor Corpoelec. Vooreerst verklaart u dat u verplicht werd om opnieuw voor Corpoelec te gaan werken, maar kan u niet uitleggen hoe het voor u duidelijk werd dat u de job niet kon weigeren. U verklaart dat u het merkte in de manier waarop het uitlegden en dat ze een dreigende toon gebruikten. U werd echter niet rechtstreeks bedreigd. U verklaart wel dat er ex-collega’s waren die weigerden terug voor Corpoelec te werken, en die daardoor werden opgepakt en beschuldigd van landverraad. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u geen enkel concreet geval kent van iemand die problemen kende omdat hij weigerde terug te keren naar Corpoelec. U noemt eerst [C.] en [L.] als ex-collega’s die werden opgepakt omdat ze werk bij Corpoelec weigerden. Wanneer er doorgevraagd wordt, blijkt echter dat [C.] en [L.] uiteindelijk toch gewoon het werk voor Corpoelec hebben uitgevoerd en dus geen problemen kenden omdat ze zouden geweigerd hebben (notities persoonlijk onderhoud, p. 18). Bij DVZ vermeldt u nog een collega die aangehouden werd omdat hij niet wilde meewerken, en uiteindelijk gedood werd. U kent zijn naam niet (vragenlijst CGVS, p. 1). Tijdens het interview blijkt dat het om een persoon gaat die voor Corpoelec in Puerto Ordaz werkte als systeemingenieur en beschuldigd werd een hand te hebben gehad in een grote elektriciteitspanne. U geeft toe dat zijn overlijden niets te maken heeft met een werkweigering (notities persoonlijk onderhoud, p. 18, 20). Uit voorgaande blijkt dat u niet kan aantonen dat ex-werknemers van Corpoelec iets dienen te vrezen wanneer ze weigeren om nog klussen uit te voeren voor het bedrijf. Dit blijkt trouwens ook uit uw eigen wedervaren: nadat u voor de tweede keer naar Corpoelec was teruggekeerd pakte u niet meer op wanneer ze u belden. De laatste keer dat ze belden was in januari 2018. U denkt wel dat ze u daarna ook nog hebben proberen contacteren maar u nam niet op en had vaak ook weinig bereik wanneer u op de boerderij was (notities persoonlijk onderhoud, p. 19). U maakte door hun telefoontjes te mijden dus wel duidelijk aan Corpoelec dat u niet geïnteresseerd was om voor hen te werken. U verbleef echter na uw laatste werk voor Corpoelec in juni 2017 nog anderhalf jaar in Venezuela, zonder problemen te kennen in verband met het bedrijf. Dit toont aan dat u in werkelijkheid niets van hen dient te vrezen. U verklaart wel nog dat u geen contact met hen had en dus niet weet of ze u zochten, maar dat u bang was dat de arrestaties ook iets met Corpoelec te maken hadden (notities persoonlijk onderhoud, p. 19-20). Er wordt echter sowieso geen geloof gehecht aan deze arrestaties. Deze door u verklaarde aanhoudingen tonen dus niet aan dat u problemen zou kennen indien u weigert te werken voor Corpoelec. Bovendien verklaart u zelf dat er tijdens deze arrestaties niets over uw werk werd gevraagd, enkel over uw zoon (notities persoonlijk onderhoud, p. 20), en blijkt uit deze door u aangehaalde incidenten dus geen link met Corpoelec. Ten laatste wijst het CGVS er ook nog op dat u in juni 2019 nog een document van Corpoelec verkreeg om uw loopbaan te staven (notities persoonlijk onderhoud, p. 8), wat erop wijst dat u geen conflict hebt met Corpoelec. U zegt hierover dat het human resources kantoor dat u het document opstuurde losstaat van het kantoor dat u belde om te komen werken (notities persoonlijk onderhoud, p. 20), maar dit doet niets af van het feit dat u zelf het bedrijf dat u verklaart te vrezen contacteerde.”*

Verzoeker laat deze motieven ongemoeid en beperkt zich louter tot het herhalen van zijn vrees. Hiermee kan hij deze motieven, die pertinent en correct zijn alsook steun vinden in het administratief dossier, niet onderuit halen. Ze blijven dan ook gehandhaafd.

5.3. Ten slotte merkt de Raad op dat verzoeker volgend motief in de bestreden beslissing volledig ongemoeid laat, hetgeen door de Raad wordt hernomen: *“U kende verder geen problemen in Venezuela (notities persoonlijk onderhoud, p. 21). U verklaart sympathisant te zijn van de oppositiepartij Voluntad Popular, maar u bent geen lid noch activist van deze partij. U hebt er enkel voor gestemd (notities persoonlijk onderhoud, p. 13). Uw onjuiste verklaring dat Voluntad Popular een onderdeel is van Primero Justicia (notities persoonlijk onderhoud, p. 13), wat niet klopt want Voluntad Popular en Primero Justicia zijn twee onderscheiden oppositiepartijen, bevestigt uw minimale betrokkenheid bij Voluntad Popular. Het loutere uitbrengen van uw stem op een oppositiepartij is niet voldoende om te besluiten tot een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.”*

5.4. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas of wanneer dit relaas niet aannemelijk wordt geacht, is er geen reden om dit te toetsen aan de

voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, blijkt niet.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Gelet op het gegeven dat zijn vluchtrelaas en vluchtmotieven niet geloofwaardig noch voldoende aannemelijk werden gemaakt, kan verzoeker zich hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd.

6.2. Wat betreft artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, verwijst verzoeker naar de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela en de gezondheidszorg aldaar.

De Raad herinnert eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, doch louter het gevolg is van een complexe situatie met verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad er nogmaals op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen, zoals onder punt 4 reeds uitgebreid besproken. Verzoeker toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

In de bestreden beslissing wordt overigens nog terecht gewezen op het volgende: *“Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijk en vernederende behandeling’ loopt. U verklaart dat u, zoals alle Venezolanen, soms moeite had om aan medicatie of voeding te geraken. Uw familie werd er volgens u extra door getroffen omdat men bijvoorbeeld aan [J.A.] geen medicatie wou verkopen omdat hij een militair uniform droeg (notities persoonlijk onderhoud, p. 21). Deze situatie trof u echter niet persoonlijk. Bovendien kan [J.A.] sinds zijn vertrek uit het leger dergelijke discriminatie niet opnieuw meemaken. Uit uw andere verklaringen blijkt dat u voldoende middelen hebt in Venezuela. Zo hebt u een boerderij en de daarbij horende machines verkocht om de reis van uw schoondochter en die van uzelf te financieren (notities persoonlijk onderhoud, p. 9). Uw huis in San Cristobal is eigendom van uw zoons en u hebt ervan het vruchtgebruik (notities persoonlijk onderhoud, p. 4). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.”*

Met de loutere verwijzing naar de socio-economische en humanitaire crisis in Venezuela brengt verzoeker geen afdoende concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn levensomstandigheden in dat land.

6.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risico-analyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, oordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie op ex nunc-basis als volgt.

Uit het geheel van de objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, bij verzoekschrift, verweernota en aanvullende nota's, besluit de Raad dat Venezuela wijdverspreid geweld kent dat voornamelijk politieel dan wel crimineel geweld betreft. Dit patroon van crimineel geweld en politieel geweld is sterker aanwezig in bepaalde delen van Venezuela, met name de deelstaten Sucre, Aragua Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia, zoals Zulia, Tachira, en Apure, en in de zuidelijke deelstaten Amazonas en Bolivar.

Uit het geheel van de objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, besluit de Raad dat Venezuela wijdverspreid geweld kent dat voornamelijk politieel dan wel crimineel geweld betreft en dat naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden gevisieerd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit gemeenrechtelijk crimineel geweld of politieel geweld wordt op individuele basis gepleegd. Dit politieel en crimineel geweld kadert aldus niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden en is bovendien in wezen niet willekeurig van aard (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolivar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. De controle over territorium, de vele illegale grensovergangen tussen Venezuela en Colombia ('trochas') en de drugshandel, smokkel, mensenhandel en afpersing van vooral Venezolaanse migranten die deze wegen gebruiken alsook de controle over de

illegale ontginning van mijnen en de minerale rijkdom, is daarbij de inzet. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten.

Het aantal gewapende confrontaties en de doden die daarbij vallen, worden door verschillende middenveldorganisaties bijgehouden en gedocumenteerd (COI Focus “*Venezuela. Situatieschets*”, 15 mei 2020, p. 26-34; EASO “*Venezuela Country Focus*”, augustus 2020, p. 20-21, 76-94).

De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest Diakité.

Het bestaan van een gewapend conflict leidt er op zich niet toe dat de voorwaarden van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn voldaan maar kan slechts leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig geweld (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

In casu is verzoeker afkomstig uit de deelstaat Táchira. Aldus gaat de Raad na of er bij het gewapend conflict in de deelstaat Táchira willekeurig geweld wordt gebruikt.

In 2019 vielen er 1850 doden in de grensregio (Amazonas, Bolívar, Táchira, Falcón, Zulia en Apure) waarvan 692 personen in niet minder dan 484 gewapende confrontaties (EASO, p. 76). De cijfers maken geen onderscheid tussen de strijdende partijen en gewone burgers; evenmin zijn er aparte cijfers voor de deelstaat Táchira.

Er wordt niet ontkend dat deze gewapende confrontaties invloed hebben op het dagelijks leven van de burgerbevolking in de deelstaat Táchira. De gewapende confrontaties leiden ook tot gedwongen (tijdelijke) verplaatsingen van de burgerbevolking en intern ontheemden, zoals op 18-22 juni 2019 alsook midden februari en op 22 april 2020 in Boca de Grita. Gedwongen rekrutering is een neveneffect van deze gewapende confrontaties. Burgers raken ook verzeild in deze gewapende confrontaties.

Evenwel, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, blijkt uit de landeninformatie niet dat tijdens deze gewapende confrontaties tussen de gewapende groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse Staat, strijdmethoden of tactieken worden gebruikt die de kans op burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen. Er kan dan ook worden aangenomen dat het aantal doden tijdens deze gewapende confrontaties voornamelijk valt bij de strijdende partijen en in minder mate onder bij niet-strijdende burgers. Nergens uit de landeninformatie die door beide partijen wordt aangebracht blijkt immers dat het geweld dat in het kader van het gewapend conflict in de deelstaat Táchira wordt gebruikt, resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geïsoleerd. Evenmin blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen.

De Raad besluit dat, rekening houdend met de aard en de schaal ervan, het geweld ten gevolge van het gewapend conflict in de deelstaat Táchira niet van die aard is dat het als willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd.

Verzoeker brengt geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. De door verzoeker in het verzoekschrift en de aanvullende nota aangehaalde informatie is immers verouderd of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Venezuela, en de deelstaat Táchira, is gesteund.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in de deelstaat Táchira, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

6.4. Aldus toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7. De door verzoeker voorgelegde documenten vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal deze documenten correct beoordeelt als

volgt: *“Uw paspoort kan hoogstens uw identiteit, nationaliteit en reisweg staven. Deze elementen staan in deze beslissing niet ter discussie. Uw boarding passes staven ook enkel uw reis. Het bankdocument en het herinneringskaartje van uw vrouw vertonen geen rechtstreekse band met uw verzoek om internationale bescherming.”*

8. In de mate dat verzoeker verwijst naar de *“Guidance Note on International Protection Considerations for Venezuelans – Update I”* van UNHCR van mei 2019, merkt de Raad op dat in dit document enkel wordt opgeroepen om Venezolanen niet gedwongen terug te sturen zonder dat dit in overeenstemming is met het internationale asielrecht en de mensenrechten. Evenmin wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan automatisch een vorm van internationale bescherming te bieden. UNHCR onderkent weliswaar een aantal profielen die mogelijk in aanmerking komen voor internationale bescherming onder het Vluchtelingenverdrag, evenwel *“depending on the circumstances of the individual case”*. Verder wijst UNHCR erop dat Venezolanen in aanmerking *“kunnen”* komen voor subsidiaire bescherming. Een individuele beoordeling van elke nood aan internationale bescherming blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit wat voorafgaat blijkt niet dat verzoeker in concreto aannemelijk heeft gemaakt dat hij in zijn land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

9. Wat betreft de artikelen 2 en 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet geeft verzoeker niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit artikel geschonden acht zodat de aangevoerde schending niet dienstig is.

10. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Uit wat voorafgaat blijkt evenmin een schending van het redelijkheidsbeginsel.

11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES